అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

మార్చి 2018

చతుర్విధ తపస్సులు — పూర్ణయోగము

విషయసూచిక

సంపాదకీయం:

తపస్సు అంటే అమితమైన ఓర్పుతో చేసే ఉపవాసాలు. జాగరణము మొదలగు కష్టమైన ఆచార వ్యవహారాలని పొరపాటు పడడటం పరిపాటి. కానీ తపస్సు అనే పదానికి ఒక లోతైన అంతరార్థం ఉంది — ఆత్మ ప్రక్షాళణ అనబడే ఏకాగ్రతతో కూడిన ప్రయత్నం ద్వారా ఆకాంక్ష అనే అగ్నిని జ్వలింప జేయడం. అప్పుడు బాహ్యమందలి అవసరాలను పరిత్యజించడం, మనో ప్రాణ శరీరాలను శోషింప జేయటం లాంటి త్యాగసూచకమగు చేష్టలు చేపట్టడానికి బదలు ఆలోచనలలో, అనుభూతులలో, ఆచరణలలో ఇష్టాయిష్టాలను, కోరికలను, అహంకారాలను పరిత్యజించడంతో ఒకరు తపస్సు ఆచరించగలరు.

ఈ విషయంపై శ్రీమాతయొక్క అద్భుతమైన దృక్పథాలను, మార్గదర్శకాలను పాఠక లోకమంతా పంచుకుంటున్నాము.

సంపాదకుడు

చతుర్విధ తపస్సులు — చతుర్విధ మోక్షములు

కఠోర నియమపాలన, శరీర శోషణము కాదు

అతిమానస సంసిద్ధికి మార్గదర్శియగు సంపూర్ణ విద్య నభ్యసించుటకు అవసరమైన ముఖ్య విషయములు నాలుగు తపస్సులు, అవి సాధించు నాలుగు మోక్షములు.

తపస్సనగా శరీరమును శోషింప జేయు ప్రక్రియ అని ప్రజలలో సామాన్యమైన ఒక దురభిప్రాయ మేర్పడి యున్నది. ఎవరైనను తపస్సును గురించి ప్రసంగించ దలచినప్పుడు సన్యాసాశ్రమమును స్వీకరించిన వారవలంబించు కఠోర నియమములని మనము భావింతుము. సన్యాసి, శారీరక, ప్రాణిక, మానసిక జీవితములను ఆధ్యాత్మికములుగ మార్చుటకు అవసరమైన శ్రమను తప్పించుకొనుటకు గాను, అవి ఆధ్యాత్మిక పరిణామము నందుట కనువైనవి కావని ప్రకటించును. అవి ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధికి అవరోధము లనియు, బంధము లనియు, ఒట్టి మొండివనియు, వ్యర్థములైన భారము లనియు భావించి నిర్దాక్షిణ్యముగ త్రోసిపుచ్చును. మరియు ప్రకృతియో, లేదా దైవమో నీపై దయ దలచి నీకు మరణమును ప్రసాదించు వరకు నీవేదో విధముగా వాటి నానందముతో భరింప వలెనను ఆపోహలో నున్నారు. ఈ పృథివిపై జీవనము ఆధ్యాత్మిక సాధనకు రంగస్థలము మాత్రమే నని భావించి అవసరమైనంత వరకు చక్కగ దానిని వినియోగించుకొని, తొందరగ సిద్ధినంది, అటు పిమ్మట ఇది యొక అవాంఛనీయమైన క్లేశముగ దాని నంత మొందించుటయే మంచిదని భావించు చున్నారు.

కాని, మన దృష్టిలో జీవన సమస్య వేరు. ఈ భౌతిక జీవితము ఒక మార్గము, ఒక ఉపకరణము మాత్రమే కాదు, పరిణామము ద్వారా ఇదియొక లక్ష్యము, ఒక సంసిద్ధి కావలయునని తలంచు చున్నాము. కనుక, తపస్సని నప్పుడు, శరీరము పట్ల ఒక నిరసన భావముతో గాని, దాని నేదో విధముగ వదల్చుకొన వలెనను భావముతోగాని కాక దానిని వశపరచుకొని, దానిపై స్వామ్యము కలిగి యుండుట అవసరమను భావముతో ఆ తపస్సును గురించి చెప్పుచున్నాము. సన్యాసి ఆచరించు శారీరక తపస్సుకంటె విలక్షణమైనదియు, సంపూర్ణమైనదియు, మరియొకటి బహు క్లిష్టమైన తపస్సు కలదు. ఆ తపస్సు పరిపూర్ణ పరివర్తనమున కవసరము; అదియే చతుర్విధ తపస్సు. అది అతీతమానస సత్త నావిర్భవింప జేయుటకు

వ్యక్తిని తయారు చేయును. ఈ విధముగ శారీరక పూర్ణత్వమును సిద్ధింప జేయుటకై వ్యాయామ శిక్షణ కోరు తపస్సు, ఇతర తపస్సు లంత కఠినమైనది కాదని ఎవరైనను ఉదాహరణమునకు చెప్పవచ్చును. ఈ విషయమును గురించి సమయోచితముగ తిరిగి వివరించుకొందము.

ఈ చతుర్విధ తపస్సులను గురించి ప్రసంగించుటకు ముందు, సాధారణముగ అనేకమంది అపార్థము చేసుకొని, మనస్సులో గందరగోళమును సృష్టించు ఒక మౌలికమైన ప్రశ్నను సుస్పష్టముగ వివరించ వలసి యున్నది. అది సన్యాసులు, తమ అనుష్ఠానము నందలి ప్రక్రియలను ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలుగ భావించుటకు సంబంధించినది. సన్యాసము నందు ఆత్మను శరీర బంధము నుండి విముక్తము చేయవలెనని చెప్పుదురు; కనుక శరీరమును నీచభావముతో చూచు అభ్యాసముల నాచరింతురు. అవి ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలకు విషయవ్యామోహములు సృష్టించు వికార రూపములు. 'కష్టపడుటవసర' మనే విపరీత బుద్ధి ప్రభావముచే సన్యాసానుష్ఠానమందు దేహమును నిర్లక్ష్యము చేసి బాధించుట, ఆత్మను శోషింప జేయుట ఒక భాగమై పోయినది. సాధువులు, పైకి పొడుచుకొని యున్న మేకులపై పరుండుట, క్రైస్తవుల కొరడాల ప్రయోగము, బొచ్చుచొక్కాల (hair-shirts) వినియోగము ఇవన్నియు ఇంచుమించుగ తెరచాటునుండి బహిరంగముగ ప్రకటింప బడనివియు — ప్రకటించుటకు తగనివియునగు హింసను ప్రేమించు విపరీత ప్రవృత్తులకు (sadistic tendencies) చెందినవే. ఇది యొక విధమైన అనారోగ్య వాంఛ లేదా అధశ్చేతనము ఆరాటము, తీవ్రమైన ఇంద్రియ స్పందన. నిజమునకు ఈ అభ్యాసము లన్నియు ఆధ్యాత్మిక జీవితమునకు సంబంధము లేక చాలా దూరము నున్నవి. ఏలన, ఇవి వికారము, నైచ్యము, అంధకారము, అనారోగ్యములతో నిండి యుండగ, ఆధ్యాత్మిక జీవితము వీటికి వ్యతిరేకమైన వెలుగు, అందము, ఆనందము, సామరస్యములతో నిండి యున్నది. ఇవి భౌతిక దేహము పట్ల మనఃప్రాణములకు గల క్రౌర్యముచే కనిపెట్టబడి కొనియాడ బడినవి. క్రూరప్రవృత్తి అజ్ఞానలక్షణ మగుటచే, అట్టి క్రౌర్యమును స్వీయ శరీరముపై చూపినను అది క్రూరత్వ మనిపించుకొనునే గాని, మరియొకటి కానేరదు. అజ్ఞాన స్వభావము తీవ్రమైన ఆవేశానుభవములను వాంఛించును. తీవ్రత లేని ఆవేశములు, అచేతనాప్రకృతులకు రుచింపవు. మరియు క్రూరత్వ మనునది తీక్షణమైన ఇంద్రియ స్పందనలను కలిగించు ఒక విధమైన మానసిక రోగమే యగును.

ఈ అభ్యాసము వలన కలుగు ప్రయోజన మేమన, ఇంద్రియముల సంక్షోభమును పూర్తిగ అంతరింప జేసి, తాను పరబ్రహ్మ సాక్షాత్కారమునకు తీయు పరుగులో (చేయు ప్రయత్నములో) భౌతిక శరీరము అడ్డురాకుండ చేయుట. కాని యిట్టి శిక్షణ యొక్క ఉపలబ్ధి సందేహాస్పదము. ఏ వ్యక్తియైనను తొందరగ, అభివృద్ధి పొందవలెనన, కష్టముల నెదుర్కొనుటకు వెనుదీయ రాదను సత్యము సర్వసమ్మతమే. కాని, కష్టమైన పనులను సర్వదా చేయవలెనని కోరుకొనుట వలన, అతని సంకల్ప బలము, శరీర ధార్ఢ్యము (నరముల శక్తియును) పటిష్ఠమగుటకు అవకాశము తానంతట అదే వచ్చును. ఎక్కువ సంతోషదాయకమైన స్వేచ్ఛాజీవితమును, అందువలన కలుగు మౌఢ్యమును అదుపులో నుంచుటకు, తీవ్రమైన వైరాగ్యము నవలంబించి నిరోధించ వచ్చును; కాని మితిమీరకుండ, సంతులనాత్మకముగ, తొందరపాటు లేని నిర్మలత్వముతో జీవితమును నడుప గలుగుటకు అంతకంటె ఎక్కువ కష్టతరమైన పని. భౌతిక కాయమును కాదని, దాని నాశనము సంభవించు వరకు దానిని నిరసించి నిందించుట కంటె, దానిని సామరస్యముతో, శాంతియుతమైన నిరాడంబరమైన వాతావరణముతో క్రమవికాసము నొందునట్లు చేయుట మిక్కిలి కష్టతరమైన పని. శరీరమునకు అవసరమైన పుష్టి, పోషణ, పరిశుద్ధతల నివ్వక దానిని శుష్కింప జేసి నియమబద్ధముగ జీవించు చున్నామని డంబాచారములు చెప్పుకొనుట కంటె కోరికలు లేకుండ ప్రశాంతమైన జీవితమును గడపుట చాల కష్టమైన పని. శారీరక అనారోగ్యమును నిర్లక్ష్యము చేసి, పట్టించుకొనక దాని నిష్టమొచ్చినట్లు శరీరనాశనము చేయుటకు విడిచి పెట్టవచ్చును. కాని, శరీరమునకు రోగము రాకుండునట్లు గాని, వచ్చినచో దానిని బాహ్యాంతర సామరస్యముతో నివారణ చేసి విజయము సాధించుట గాని, బహుకష్టముతో కూడిన పని. శారీరక చేతన స్థాయి దిగజారి అసుర ప్రకృతి ప్రభావమునకు లోను కాకుండునట్లు దాని నత్యున్నత స్థాయిలో నిలబెట్ట గలుగుట, వీటి యన్నిటి కంటె అసాధ్యమైన పని.

ఈ కారణము చేత, మనలో నాలుగు విధములైన స్వేచ్ఛలను స్థాపించు చతుర్విధ ఉపాసన లిచ్చుట ఉద్ఘాటింప బడినవి. ఈ చతుర్విధ తపస్సుల ఆచరణ విధానము నీ క్రింది నాలుగు విధములుగ పేర్కొనవచ్చును.

1. ప్రేమ తపస్సు (ప్రేమోపాసన)
2. జ్ఞాన తపస్సు (జ్ఞానోపాసన)

3. శక్తి తపస్సు (శక్త్యుపాసన)

4. సౌందర్య తపస్సు (సౌందర్యోపాసన)

ఈ ఉపాసనలు ఒక క్రమములో పైనుండి క్రిందికి చెప్పబడనవి. దానిని బట్టి వాటిలో క్రిందికి మొదటిది గొప్పదని, రెండవది తక్కువదని భావించుటకు వీలు లేదు. అదే విధముగ దీని తర్వాత ఇది ఆచరించ వలెనని చెప్పుటకు కూడ అవకాశము లేదు. ఏది ప్రధానమో, దేని తరువాత నేది ఆచరించవలెనో, ఆ వ్యక్తి తన సామర్థ్యము, ఆవశ్యకత ననుసరించి యుండునే గాని, అందుకొక స్థిరమైన సిద్ధాంతము (నియమావళి) లేదు. తన శక్తి సామర్థ్యములను బట్టి ఎవరికి వారు నిర్ణయించుకొనవలెను.

కనుక, ఇక్కడ వీలైనంత పరిపూర్ణముగ ఒక సామూహిక దృక్పథముతో ఏర్పాటు చేయబడిన ఆదర్శప్రాయమైన విధానమే వివరింప బడెను. ఎవరికి వారు తమ కనుకూలమైన, తా మాచరించగల విధానమును చేపట్ట వలెను.

CWM 12:48-50

శ్రీమాత

అనువాదం: మానాప్రగడ శ్రీరాములు

ఉన్నత చేతనకు సరిపడు శరీర నిర్మాణము

నీకు ఒక పిలుపు ఉంది, బహుశా నీవు యోగానికి తగినవాడవని తెలియవచ్చు. కానీ, ఇతర మార్గాలెన్నో వున్నాయి. ప్రతి మార్గం యొక్క లక్ష్యం, గమ్యం వేరుగా నుంటాయి. అయితే అన్నింటి ఆదర్శం మాత్రం ఒకటే — కోర్కె లన్నింటినీ జయించి, సామాన్య జీవిత సంబంధ బాంధవ్యాలను త్రోసిరాజని, అనిశ్చిత స్థితి నుండి చిరస్థాయిగా నిలువగలిగే నిశ్చితమైన స్థితిని చేరుకోవడం. నిద్రావస్థ, స్వప్నావస్థ, ఆకలిదప్పులు మొదలగువాటిని కూడా జయించడానికి ప్రయత్నించవచ్చు, కానీ నా యోగమార్గంలో లోకంతోటి లేక జీవితంతోటి సంబంధం తెంచుకోవడం లేక ఇంద్రియ సంవేదనలను అంతమొందించటం లేక వాటి కార్యాచరణను నిరోధించటం లాంటి కార్యక్రమాలకు తావు లేదు. ఈ యోగలక్ష్యం జీవితంలోకి దివ్య వెలుగును, దివ్యశక్తిని, దివ్యానందాన్ని, తత్సంబంధిత క్రియాశీల దృఢవిశ్వాసాలను కొనివచ్చి జీవితాన్ని పరివర్తన గావించటం. ఈ యోగం లోకబహిష్కరణను శాసించే సన్యాసయోగం కాదు. ఇది దివ్యజీవన యోగం. నీ లక్ష్యం నెరవేరాలంటే ఈ మా

ర్గానికి భిన్నంగా నీవు సమాధి స్థితిలోకి ప్రవేశించి ప్రాపంచిక సంబంధాలన్నింటినీ దానిలో లయం చేయాలి.

ఇక్కడ అనుసరించబడే యోగమార్గానికున్న ప్రయోజనం ఇతర మార్గాల కున్న ప్రయోజనానికి భిన్న మైనది. ఎందుకనగా దాని లక్ష్యం కేవలం సామాన్య అజ్ఞాన మయమైన ప్రాపంచిక చేతన నుండి మేల్కొని దివ్యచేతనలోకి ఎదగటమే కాక దివ్యచేతనయొక్క అతిమానసశక్తిని అజ్ఞానబంధురమైన మోర ప్రాణశరీరాల లోనికి కొనివచ్చి, దైవాన్ని వాటిలో సాక్షాత్కరింప చేయడం ద్వారా పదార్థంలో దివ్యజీవన స్రవంతిని ఏర్పరచడం.

ఈ లక్ష్యం అతి దుష్కరమైనది. ఈ యోగం కూడా కష్టతరమైనది. చాలా మందికి అది అసాధ్యమైనదిగా తోస్తుంది. సాధారణ అజ్ఞానమయ జీవిత చేతన యొక్క నియమిత శక్తులన్నీ దానిని ప్రతికూలం, దానికి ఆటంకపరచటానికి ప్రయత్ని స్తాయి. సాధకుడు తన సాధనలో అతని మనోప్రాణ శరీరాలు అత్యంత కఠినమైన ప్రతిబంధకాలుగా గుర్తిస్తాడు. ఈ ఆదర్శాన్ని హృదయపూర్వకంగా ఆదరించగలిగి, కష్టా లన్నింటిని ఎదుర్కొని, వాటి గతాన్ని, బంధాలను విస్మరించి, ఈ దైవికమైన అవకాశాన్ని అందుకొనుటకు సర్వాన్ని త్యజించడానికి, సర్వస్వాన్ని పణంగా పెట్ట డానికి సిద్ధపడినప్పుడు మాత్రమే నీకు అనుభవపూర్వకంగా దాని మరుగున ఉన్న పరమ సత్యాన్ని కనుగొనగలిగే అవకాశం లభిస్తుంది.

ఈ యోగసాధన ఎటువంటి నిర్ధారిత మానసిక ఉపదేశాలు, ధ్యానమార్గాలు, మంత్రోపదేశాలు మొదలగు విధానాలతో కొనసాగదు. అందుకు తీవ్రమైన అభిలాష, అంతర్ముఖంగానో లేక ఊర్ధ్వముఖంగానో కేంద్రీకరించుట, ఒక దైవిక ప్రభావానికి హృదయంలో దైవికమైన ఉనికికి, ఉన్మీలనం చెందుట, వీటన్నింటికీ అన్యమైన వాటిని తిరస్కరించుట అవసరం. కేవలం విశ్వాసం, ఆకాంక్ష, సమర్పణ ద్వారా మాత్రమే తనంతట తాను ఉన్మీలనం చెందుట సంభవమౌతుంది.

CWSA 29:19-20

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

సౌందర్యోపాసన

ఉన్నత చేతనకు సరిపడు శరీర నిర్మాణము సౌందర్యోపాసన, శారీరక తపస్సు ద్వారా స్వేచ్ఛగల క్రియావిధానమునకు దారి చూపును. అందమైన రూపముగల శరీరము, సామరస్య సమేతమగు అంగవిన్యాసములు, మృదుత్వము, చురుకుదనము గల కదలికలు, శక్తివంతమైన క్రియాశీలత, చెక్కుచెదరని ఆరోగ్యము, ప్రత్యంగ సంచలనములు గల శరీరమును రూపొందించుట దీని ప్రాథమిక కార్యక్రమము.

వీటిని సాధించుటకు, భౌతిక జీవితమును వ్యవస్థీకరించుట యందు సహాయకారులగు కొన్ని అలవాటుల నేర్పరుచుకొని సాధారణ పద్ధతిలో ఉపయోగించుట మంచిది. ఏలన, నియమబద్ధమైన చట్రములో దేహము పనిచేయుటకు బాధపడదు. కాని, మన అలవాట్లు ఎంత మంచివైనను వాటికి బానిసలము కాకూడదు. అలవాట్లు ఎంత మెత్తనివై యుండవలెనన, అవసరము వచ్చిన వెంటనే తేలికగా మార్చుటకు అవి వీలుగ నుండవలెను.

సమయము వచ్చినప్పుడు, ఓర్చుకొని పనిచేయుటకు, ఉక్కువంటి నరములను, శక్తివంతమైన కండరములను రూపొందించుకొన వలెను. కాని, దేహము వృద్ధి పొందుట కవసరమైన మేరకే కష్టపెట్టుట తెలిసి, మిక్కిలిగ ఆశించక జాగరూకతతో ప్రవర్తించ వలెను. శరీరమును ఎక్కువ అలసట పెట్టి, తుదకు క్షీణించి శిథిలమై పోవునట్లు చేయు శ్రమను వర్గీకరించి విడిచి పెట్టవలెను.

శరీరము ఉత్తమ చైతన్యముయొక్క పనిముట్టుగా తయారు చేయుటకు దాని వ్యాయామప్రణాళిక యందు, కఠోరమైన అలవాట్లను రూపొందించవలెను. నిద్ర, ఆహార, విహారాది కార్యము లందు, కాలనియమమును చాలా శ్రద్ధగా పాటించవలెను. శరీరావసరములను ఎవరికి వారు నిర్ధాక్షిణ్యముగ పరిశీలించుకొని — ఏలన మనిషికి అవసరములు వేరువేరుగా నుండును — లోటుపాటులు, వైపరీత్యములు లేకుండ ఒక సామాన్య నియమావళి నేర్పాటు చేసుకొనవలెను. ఒకసారి అట్లు చేసిన తరువాత చాపల్యము చేత గాని, సోమరితనము వలన గాని మార్పుచేయక, పట్టుదలతో, దీక్షతో దాని ననుసరించ వలెను. ఆ నియమములకు 'ఈ ఒక్కసారిలే' అను ఎట్టి స్వల్ప మినహాయింపులు కూడ చేయరాదు. ఒక్కసారి అన్నది చాలా సారులగును. ఏలన 'ఒక్కసారి' అను ప్రలోభమునకు లొంగిన, నీ సంకల్ప బలముయొక్క నిగ్రహాశక్తి

తగ్గి, ప్రతి కార్యమునందును, పరాజయమునకు తలుపులు తెరచినవాడ వగుదువు కనుక అట్టి బలహీనతలను పూర్తిగ విడనాడ వలెను. రాత్రుల యందు దుశ్చేష్టలు చేసి అలసి సొలసి వచ్చు, ఆరోగ్యమును చెడగొట్టి జీర్ణకోశమును పాడుచేయు విందుభోజనములు చేయుట, త్రాగుట పనికి రాదు. వినోదముల కొరకు పరుగులిడుట, అక్కరకు మానలి పనులు చేయుట, సంతోషము కొరకు దేవులాడుట మానవలెను. వీటి వలన అనవసరమైన దేహశ్రమ కలిగి, నిత్యసాధనకు శక్తిలేని వాడవగుదువు. క్రమబద్ధమైన జీవితమునకు శరీరమును మలచి, తన దృష్టిని దేహదారుఢ్యముపై కేంద్రీకరించి భౌతిక శరీరము వీలైనంత పరిపుష్టి నందునట్లు చేయవలెను. ఆదర్శ ప్రాయమైన యీ లక్ష్యము నందుటకు, చిన్న పెద్ద అను వివక్షత లేక సర్వకర్మల యందును, పాపప్రవృత్తియు మితిమీరిన ప్రవృత్తియు, కచ్చితముగా వర్జించవలెను, పొగత్రాగుట, మత్తుపదార్థములను సేవించుట మానుకొనవలెను. అవి నెమ్మదిగ తలకెక్కు విషములు. వాటికి అలవాటుపడిన అవి తప్పనిసరియగు అవసరములై నెత్తికెక్కి, జ్ఞాపకశక్తిని, సంకల్పశక్తిని నెమ్మదిగా నాశనము చేయును. ప్రతి మానవు నకును — మేధావులకు కూడ — ఆహారపదార్థములను తయారుచేయు విధానములు, వాటిని సేవించి, అనుభవించు సందర్భములు అమిత ఆసక్తిదాయకమైన వ్యాపార ములు. కాని ఈ వ్యాపారముల స్థానే, శాస్త్రీయమైన రసాయనిక విజ్ఞానముతో, శరీరమునకు అవసరమైన, యోగ్యమైన విధానముల నాచరించుటలో ఒకానొక తపస్సు నవలంబించ వలెను. విశ్రాంతి నిచ్చు నిద్ర, ఆహార విషయములో ననుసరించ వలసిన తపస్సునకు (నియమములకు) నిద్ర విషయంలో నవలంబంచ వలసిన తపస్సును (నియమములను) జోడించవలెను. ఆ నియమము అసలే నిద్ర లేకుండుట కాదు, ఎట్లు నిద్రపోవలెనో తెలియుట. నిద్రపోవుట యన, స్పృహలేక పడియుండుట కాదు. అందువలన శరీరము తేలికగ, ఉత్సాహవంతముగ నుండుటకు బదులు బలువెక్కును. కావలసిన మోతాదులో భోజనము చేసి, అతిని విసర్జించిన యెడల, ఎక్కువ కాలము నిద్రపోవలసిన అవసర ముండదు. నిద్రపోవుటలో కాలపరిమితికంటె ఎట్లు నిద్రపోవలె నను అంశమే ప్రధానము. శరీరాయాసమును తగ్గించు చక్కని నిద్ర పట్టవలెనన, నిద్రపోవుటకు ముందు ఒక కప్పు పాలుగాని, పండ్లరసముగాని, సూప్ గాని త్రాగవలెను. తేలికగా భోజనము చేసిన, ప్రశాంతమైన నిద్ర పట్టును. పొట్టనిండ భోజనము చేసిన, కలవరములకు గురై గుండెలపై నేదియో ఎక్కినట్లుండును

(nightmare) లేదా ఒళ్ళంత బరువుగ బద్దకముగ, కదలుట కిష్టము లేక కొండచిలువ వలె పడి యుండును. ఇందు ముఖ్యమైన విషయము మనస్సును ఉద్రేకములేక నిర్మలముగ నుంచుట. ఈ ఉద్రేకములకు వెనుక, అనేక వాంఛలు, భావములు, సంచరించు చుండును. నిద్రపోవుటకు ముందు ఎక్కువగ మాట్లాడినను, ఒక తీవ్రమైన వాగ్వాదమును జరిపినను, లేదా మిక్కిలి ఆసక్తిదాయకమైన ఏదైన గ్రంథమును చదివినను, మొదట కొంచెము విశ్రాంతి తీసుకొని, మనస్సును కుదుటపరచుకొని, నిద్ర పోవలెను. ఏలన, శారీరకావయవము లన్నియు నిద్రలో మునిగియుండగ, మెదడు మాత్రము అనేక వికృత భావములను రగుల్కొలుపు చుండును. ధ్యానమునకు అలవాటుపడిన సాధకులు, శాంతిదాయకమగు ఒక ఉన్నత భావముపై మనస్సును లగ్నము చేసి కొన్ని క్షణములు ఉన్నతము, విశాలము నగు చైతన్యము నాకాంక్షించుచు ఏకాగ్రతతో ధ్యానము చేయవలెను. దానివలన నిద్ర జడస్వభావము లోనికి దిగజారక, సారవంతము, ఫలవంతము కాగలదు.

కర్మాచరణ, వ్యాయామం

రాత్రి సమయములో నిద్రావస్థలో ప్రశాంతతతో నిశ్చలముగ విశ్రమించుటకు పాటించవలసిన తపస్సు తెలిసిన పిమ్మట, వివేచనతో వ్యవస్థీకరించబడిన పగటివేళ తపస్సు వచ్చును. మరి దినచర్యలను ఒక వైపు శారీరక సంస్కారమున కనువైనవిగను, రెండవ వైపు మనము ఏపని చేయ పూనుకొందుమో ఆ పని కనువైనగిగను పురోగమనశీలము గల రెండు రకములైన అభ్యాసములు (కర్మలు) శారీరక తపస్సునందలి భాగములు కాగలవు. ఆ విధముగ భాగములు కావలెను కూడ. అభ్యాసముల విషయములో ఎవరికి వారు, తమ శరీరమున కనువైన వ్యాయామ ప్రక్రియల నెన్నుకొనవలెను. సాధ్యమైనచో, ఈ శాస్త్రము నందలి నిపుణుని సంప్రదించి, వాని సలహాలను తీసికొనవలెను. అతడు ఏయే వ్యాయామములను సమకూర్చుకొనిన, ఎక్కువ లాభదాయకమో చెప్పగలడు. ఈ వ్యాయామ ప్రక్రియలను ఎన్నుకొనుటలో గాని, ఆచరించుటలో గాని, మోహము పనికిరాదు. తేలికైనదని గాని, తమాషాగా నున్నదని గాని, ఏదో ఒక దానిని చేయకూడదు. వ్యాయామ శిక్షకుడు అవసరమని యెంచి, శిక్షణ విధానమును మార్చినప్పుడు మాత్రమే దానిని (ఆ కార్యక్రమమును) మార్చవలెను. తన శరీరమును పూర్ణము, బలిష్టము నైనదిగ తయారు చేసికొన:

సమస్యకు పరిష్కారమును, ఏ వ్యక్తి కా వ్యక్తి అన్వేషించి నిర్ణయించుకొనవలెను. ఇందులకు మిక్కిలి ఓర్పుతో, పట్టుదలతో వ్యాయామమాచరించుట, కాలనియమ మును పాటించుట చాలా అవసరము. జన బాహుళ్య మెట్లు భావించినను, మల్లుని జీవితము వినోదము, వేడుకలతో నిండినది కాదు. అది ఒక క్రమనిష్ఠతో, కఠోరమైన అలవాట్లతో కూడిన తపస్సు లక్ష్యసిద్ధిలేని వ్యర్థ వినోదముల కచ్చట తావు లేదు.

కర్మ నాచరించుటలో కూడ ఒక నిష్ఠ కలదు. ఆ నిష్ఠ ఎట్టిదనిన, తాను చేయు ప్రతి పని యందును పరిపూర్ణమైన శ్రద్ధాసక్తులు కలిగి యుండవలెనే గాని, కొన్నిటి యందు మాత్రమే అభిమానము, ఆసక్తి కలిగి యుండరాదు. ఆత్మాభివృద్ధి నాశించు వానికి, 'గొప్ప పని, కొద్ది పని' అని గాని, ప్రధానమైనది, అప్రధానమైనది అని గాని లేదు. ఆత్మాధిపత్యమును, ఆత్మాభివృద్ధిని సాధించ వలెనను ఆకాంక్ష గలవారు, ప్రతి పనిని సమభావముతో, సమాన శ్రద్ధతో చేయవలెను. సాధారణముగ, ఆసక్తిగల పనులనే బాగుగ చేయుదురను లోకోక్తి కలదు. అది నిజమే కాని, అంతకు మించిన సత్యమేమన, తాను చేయు ప్రతి పనిని శ్రద్ధతో, ఆసక్తితో చేయుట నేర్చుకొనవచ్చును. చివరకు జీవనోపాధికై ఒకరి యింట జీతమునకు చేయు పనులను కూడ ఆసక్తితో, శ్రద్ధతో చేయవచ్చును. ఇందలి రహస్య మేమన, స్వశక్తిని పూరించుకొని, పూర్ణత్వమును సాధించుటయే. ఏ వృత్తి నీకు సంప్రాప్తమైనను, ఏ కార్యము నీ పాల పడినను, దానిని ఆత్మాభివృద్ధి కొరకు హృదయ పూర్వకముగ, చిత్తశుద్ధితో చేయవలెను. ప్రతి పనిని శక్తివంచనలేక చక్కగ చేయుట మాత్రమే గాక, పరిపూర్ణతను సాధించవలెన నను ప్రయత్నములో దాని నెక్కువ నేర్పుతో చేయుటకు యత్నించవలెను. ఈ విధముగ పనులు కొనసాగించుట వలన ప్రతి పని — దాసీపని మొదలు కళాత్మకము, బుద్ధియుక్తమునగు పనులన్నియు — ఎట్టి మినహాయింపు లేకుండ శ్రద్ధాసక్తులతో చేయుట యలవడును. అభివృద్ధికి అంతు లేదు; ఎంత చిన్నపని నైనను ఈ విధముగ చేయవచ్చును.

కర్మాచరణయందు విమోచన

ఇది సహజముగ, కర్మాచరణ యందు విమోచనమునకు త్రోవ తీయును. మన కర్మాచరణ, సాంఘిక సంప్రదాయముల నుండియు, నైతిక పక్షపాతముల నుండియు దూరముగ నుండవలెను. దాని భావము చెడ్డనడత, (దుర్వినియోగము

చేయబడు స్వేచ్ఛ) నియమరహిత జీవనము కాదు. కాని ఇందుగు భిన్నముగ, తనకు తానే, సాంఘికమైన అన్ని కట్టుబాట్లకు మించిన కఠోర వ్రతములను నియమించుకొని, వాటికి బద్ధుడై యుండవలెను. ఏలన, స్వయంకృత నియమమునందు మోసము సహింపబడదు. పరిశుద్ధమైన, పరిపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధి యుండవలెను కదా! శరీరము నందలి సర్వాంగములను, సమతూకములో వృద్ధి పొంది, శరీర సౌష్ఠవమును, బలమును పెంచి, శరీరమున కొక సుందర రూపమును ఆపాదించునట్లు, శారీరక కర్మ లన్నిటిని వ్యవస్థీకరించ వలెను. దానిని సాధించుటకు భోగలాలసత్వమును సంపూర్ణముగ స్త్రీ సంభోగముతో సైతము — దూరముగా నుంచవలెను (విసర్జింప వలెను). ఏలన ఒక్కసారి స్త్రీతో సంభోగించిన, ఒక్క అడుగు మృత్యుముఖము వైపు వేయుటయే యగును. ఈ కారణము వలననే, చిరకాలము నుండియు, మతపరమైన పరమ పవిత్ర శాస్త్రములలోను, గుప్తవిద్యలలోను, అమరత్వమును ఆకాంక్షించు సాధకుల విధానములలోను ఇది పూర్తిగా నిషేధింపబడెను. సంభోగానంతరము మనిషి చైతన్యస్థాయి దిగజారి ఏదో కొంతకాలము అచేతనస్థితిలో నుండి, దుష్టశక్తుల, దురభ్యాసముల ప్రభావము ప్రవేశించుటకవకాశ మేర్పడును; చైతన్య పతనము సంభవించును. కాని, ఈ అతిమానస ఆధ్యాత్మిక జీవనమును నడుపుట కుతూహలత కలవారు, సుఖము పేరిటగాని, విరామము, విశ్రాంతి పేరిటగాని, తమ చైతన్యము అధోగతి పాలు కాకుండునట్లు (నీచవృత్తులలో ప్రసరించకుంటునట్లు) జాగ్రత్తగా కాపాడుకొనవలెను. చైతన్యముయొక్క శక్తి వెలుగుల బాటలలోనే, విశ్రాంతి స్థితి (relaxation) పొందవలెను గాని, తామసముతో నిండిన బలహీనత, అంధకారములలో కాదు. అభివృద్ధి నాశించు వారందరు శారీరక బ్రహ్మచర్యమును ప్రధాన నియమముగ పాటించవలెను. అతిమానస ఆవిర్భావమునకై యత్నించువారు ఈ నిగ్రహశక్తితో విషయవ్యామోహమును విడనాడ వలెను. అంటే జితేంద్రియులు కావలెను కాని, ఈ ఇంద్రియ నిగ్రహము బలవంతముగా గాని, పట్టుపట్టి అణచిపెట్టుట వలన గాని జరుగ రాదు. ఒకానొక రసాయినిక శక్తి వంటి అంతశ్శక్తి తేజశ్శక్తిగ మారి, సమగ్రమైన అభివృద్ధిని, రూపాంతరమును సాధించవలెను. సంపూర్ణమైన ఫలితము నందవలెనన, కామప్రేరణలను, వాంఛలను, మానసీక, ప్రాణిక చైతన్యము నుండి నిర్విశేషముగను, సమూలముగాను తొలగించవలెను. అదే విధముగ భౌతిక సంకల్పము నుండి కూడ ఈ వాంఛలను తీసి పారవేయ వలెను. స్థిరమైన, సమూలముగ

యదార్థమైన రూపాంతరము లోపలి నుండి బయటకు ప్రసరించు చుండును. అనగా బాహ్యముగ గోచరమగు మార్పు ఈ సాధన కృషిలో సహజము, అనివార్యము కావలెను.

మన మిప్పుడు ముఖ్యముగ నిర్ణయించుకొనవలసిన విషయము: ప్రకృతి ప్రయోజనముల ననుసరించి, ప్రకృతి కోరిన విధముగ, శరీరమును, మానవజాతి ప్రస్తుతమున్న స్థితిలోనే శాశ్వతముగ నడుచుకొనుటకు మాత్రమే వినియోగించు టయా? లేక దానిని, నూతనముగ సృష్టించబడనున్న జాతి ఆవిర్భావమునకు ఒక మెట్టు కాగలుగుటకు తయారు చేయుటలో వినియోగించుటయా? — అనునదియే నిశ్చయించ వలసిన విషయము. ఏలన, పై రెండు పనులను ఏకకాలములో సాధించ నలవి కాదు. అనుక్షణము మానవుడు, తాను గతకాలమునకు చెందినవాడుగా నుండవలెనా? లేక భావికాలపు మానవాతీతుడుగ నుండవలెనా? — అను విషయము నిర్ణయము చేసుకొను చుండవవలెను.

ఆదర్శానుగుణమైన జీవితమును నుడువగోరి, అందు నీవు ఒక ప్రతిభ గల క్రియాశీలమైన పాత్రను వహించవలెనని కోరుచో, ప్రస్తుత జీవిత విధానముల కనుకూలముగ ప్రవర్తించుట గాని, ఇందు విజయమును సాధించుటకై యత్నించుట గాని విడనడావలెను.

సమగ్రమైన సౌందర్య సామరస్యములు గల సత్తయొక్క ఆనందమున కున్ముఖుడ వగుటకు, నీ బోగలాలసతను (pleasure) త్రోసిపుచ్చ వలెను.

CWM 12:50-55 శ్రీమాత

అనువాదం: మానాప్రగడ శ్రీరాములు

లోకం లోనికి దివ్యప్రేమను, దివ్య సౌందర్యాన్ని, దివ్యానందాన్ని కొనితేవడం మన యోగానికి తుది మెరుగు. అది మన యోగం యొక్క అంతఃస్ఫారం. కానీ దానికి ఆధారంగా, పునాదిగా, రక్షణగా ఉండేది పరమ సత్యం — దేనినైతే నేను అతిమానసం అని పిలుస్తానో దానితో పాటు దాని దివ్యశక్తి కూడా తోడుగా వస్తే తప్ప అది సాధ్యపడేది కాదని నాకు సర్వదా అనిపిస్తుంది. అలా కాక పోతే ఈ ప్రస్తుత చేతన స్థాయి యొక్క గందరగోళ స్థితి కారణంగా గృడ్డిదైన దివ్యప్రేమ దాని మానవ ఆశ్రయాలలో తడబడ వచ్చు. అలా కాకపోయినా తనకు గుర్తింపు దక్కలేదని, తిరస్కరించ బడినానని లేక మనిషి నిమ్నస్వభావం యొక్క దుర్బల

స్థితిలో వేగంగా క్షీణిస్తూ అంతమొంద వచ్చు. కానీ ఎప్పుడైతే అది పరమ సత్యంలోకి, దివ్యశక్తిలోకి ప్రవేశిస్తుందో అప్పుడు, ముందుగా దివ్యప్రేమ సర్వోత్కృష్టమై, విశ్వవ్యాప్తమై దిగివస్తుంది. అట్టి సర్వోత్కృష్ట, విశ్వవ్యాప్త స్థితిలో తనంతట తానుగా వ్యక్తులకు దివ్యసత్యం, దివ్యసంకల్పానుసారం అనువర్తిస్తుంది. ఆ విధంగా మానవ మనస్సు గాని లేక హృదయంగాని ప్రస్తుతం ఊహించలేనంతగా అపారమైన, ఉన్నతమైన, స్వచ్ఛమైన వ్యక్తిగత ప్రేమను సృష్టిస్తుంది. ఒకడు ఎప్పుడైతే ఈ అవరోహణ యొక్క అనుభూతి చెందుతారో అప్పుడు వారు ప్రపంచంలో దివ్యప్రేమ ఆవిర్భావానికి, దాని కార్యాచరణకు ఒక నిజమైన ఉపకరణం కాగలరు.

CWSA 29:333 — *శ్రీఅరవిందులు*

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

శక్త్యుపాసన

ఇది మనలను సహజముగ ప్రాణ తపస్సు — శక్త్యుపాసన — ఇంద్రియ నిగ్రహమునకు గొనిపోవును. ప్రాణసత్త ప్రబలమైన ఉత్సాహము, శక్తులకు కేంద్రము. ఈ శక్తికేంద్రమైన ప్రాణమునందే ఆలోచన, సంకల్పశక్తిగ పరిణామము చెంది, కార్యవిధానములో క్రియాశీలమగు యంత్రముగ మారును. ఈ ప్రాణక్షేత్రమే అన్ని కోరికలకును, ఉద్రేకములకును స్థానము. తీవ్రమైన ఆవేశములకును, హింసాపూరితమైన ప్రతిఘటనలకును, నిస్పృహతో కృంగిపోవుటకు కూడ యదార్థముగ నిదియే మూలస్థానము. సాధారణముగ వాటిని నిరోధించుటకు ప్రాణశక్తిని నొక్కిపట్టి కృశింప జేయుటయో, ఇంద్రియవ్యాపారముల సరికట్టి ప్రాణశక్తిని పస్తు పెట్టుటయే చికిత్సగా భావింతురు. ఏలన ఇంద్రియానుభవములే ప్రాణికశక్తి కాహారము. ఇంద్రియవ్యాపారముల నరికట్టిన, ప్రాణశక్తి నిద్రపోవును. క్రమేణ క్షీణించి మొద్దువారును; తుదకు నిరాహారియై మరణించును.

ప్రాణశక్తికి బలము, జీవనాధారము మూడు క్షేత్రముల నుండి చేకూరును. మొదటిది అధోభూమిక, అనగా ఇంద్రియముల ద్వారా భౌతికశక్తుల వలన శ్రమ లేకుండ సులభముగ సంప్రాప్తమగునది.

రెండవ ఆధారము, తనదే యగు ప్రాణభూమిక. ఇక్కడ ప్రాణశక్తి విస్తరించుకొని,

గ్రహణశీలియై, విశ్వమయ ప్రాణశక్తులతో స్పర్శనంది వాటి ప్రభావముల కున్ముఖమైనప్పుడు కలుగును.

ఇక మూడవది, ఒకానొక అభివృద్ధికై అఱ్ఱులుచాచు ఉత్కృష్టమైన ఆకాంక్ష. ఉర్ధ్వభూమికల నుండి ఆధ్యాత్మిక శక్తులు, ప్రేరణలు దాని నావేశించి, ప్రవేశించి పని చేయునప్పుడు ఈ యాకాంక్ష కలుగును.

ఈ మూడు మూలాధారములకు తోడు మరియొక ఆధారమును మానవుడు సర్వదా ఎక్కువగానో, తక్కువగానో కలుపుటకు సమాయత్త పరచును. అదియే వానియొక్క కష్టములకు, దురదృష్టములకు కారణ మగుచుండును. అది తోటి మానవులతో కలసి పరస్పర సంబంధ మేర్పరచుకొని నప్పుడు సంభవించును. సాధారణముగ ఇరువురు జంటగ చేరి, ప్రేమించుకొనుచున్నా మనుకొందురు. వారి ప్రాణశక్తులు ఒకానొక ఆకర్షణచే పరస్పర ఆదాన పరదాన లీ (ఇచ్చిపుచ్చుకొనే) యందొక సుఖ మున్నదని భావించి అట్లు చేయుదురు. వారు ఇదియే ప్రేమ యని భ్రమింతురు. కాని అది రెండు ప్రాణశక్తుల మధ్య ఏర్పడిన ఆకర్షణ మాత్రమే.

అందువలన, మన ప్రాణశక్తిని ఆకలితో చంపదలచక పోయిన, ఇంద్రియ వ్యాపారములను నిరోధించుట గాని, సంఖ్యలోను, తీవ్రతలోను తగ్గించుట గాని చేయరాదు. వాటి నుండి వైదొలగ రాదు. వాటని విచక్షణతో, విజ్ఞానముతో వినియోగించుకొన వలెను. విద్యకును, విజ్ఞానమునకుకు ఇంద్రియములు చక్కని సాధనములు. వాటిని సక్రమ ప్రయోజనములకు వినియోగించుకొన వలెనన, స్వార్థపూరితమైన స్వసుఖమునకు వాటిని వినియోగించ రాదు. అజ్ఞానాంధకార మయమగు ఆత్మతృప్తి నన్వేషించుట కుపయోగించ రాదు.

అసహ్యము, అసుఖము లేకుండ, ఇంద్రియములు సర్వ విషయములను సహనముతో భరించగల బలమును కలిగి యుండవలెను. కాని ప్రతి విషయము యొక్క గుణగణములను, మూలములకు, అవి కలిగించు సంచలనములను పరిశీలించి అందు ఏవి శరీరమునకు, ప్రాణమునకు ఆరోగ్యకరమై సామరస్యమును, సౌందర్యమును సంపాదించునో, ఏవి హానికరములో, అభివృద్ధి నిరోధకములో గ్రహించు శక్తిని క్రమక్రమముగా సంపాదించి, వృద్ధి చేసుకొనవలెను. ఇంతేగాక, భౌతిక, ప్రాణిక ప్రపంచములను, అందలి క్లిష్ట వ్యూహములను పరిశీలించి తెలిసికొనుటకు పనిముట్టుగ ఇంద్రియము లివ్వబడెనని గుర్తించి, ఆ పనికై వినియోగించ వలెను.

అప్పుడు, ఆ ఇంద్రియములు తమ యథార్థస్థానము నధిష్ఠించి గొప్పదగు పరిణామ ప్రయత్నములో తమ పాత్రను చక్కగ నిర్వహించ గలవు.

ఈ విధముగ ప్రాణశక్తులను శుద్ధిచేసి, బలపరచి వెలుగుతో నింపవలెనేగాని, బలహీనమొనర్చ రాదు. అప్పుడే అవి అభివృద్ధి దాయకము లగును. శరీరమునకు ఆహారము పెట్టక నిరోధించిన, శరీరమున కెంత కీడు వాటిల్లునో, అట్టే ప్రాణశక్తి నిరోధము వలన ప్రాణశక్తి కంత సంకటము సంభవించును. ఆహారమును నిర్ణయిం చుటలో మనమెంత విజ్ఞానముతో శ్రద్ధగ శరీరపోషకములైన వాటిని ఎంచుకొనుచు న్నామో, అటులనే, ప్రాణశక్తికి సంబంధించిన కోరికలు, ఆశలు మొదలుగాగల వాటిని ఎన్నుకొనుటలో శాస్త్రసమ్మతమైన నియమములను పాటించి, ప్రాణశక్తి — గొప్ప క్రియాశీలకమైన యంత్రముగ — పెంచి పూర్ణత్వము నిచ్చు విషయములనే ఆచరించ వలెను. మానవాభ్యుదయమునకు, అన్ని యితర భాగముల వలెనే, దాని వృద్ధి (ఈ ప్రాణశక్తి యొక్క అభివృద్ధి) కూడ చాల ప్రధానమైనది.

ప్రాణశక్తిని విజ్ఞానవంతము చేయుట వలనను, దానిని వెనుకటి కంటె పరిశుద్ధమై నదిగను, తీక్షణమైనదిగను, సూక్ష్మ మైనదిగను — అనగా, నాజూకైన సంస్కారము (మనోజ్ఞత) కలదిగను — సంసిద్ధము చేయుట వలనను, దానికి సహజమైన పశుత్వము, క్రౌర్యము (ఏవి నిజముగ, అజ్ఞానము, మోటుతనము, అరసజ్ఞతలకు యథార్థ స్వరూపములో) లను ఆధిగమించ వచ్చును.

యదార్థమును, ఏ విధమైన సత్సంస్కారము గాని, శిక్షణగాని లేనిదై విశృంఖల ముగ విడువబడిన ప్రాణశక్తి, అహంకార ప్రేరితమై మూర్ఖత్వముతో అకస్మాత్తుగ సహజ పామరత్వముతో ప్రవర్తించును. కాని, క్రమశిక్షణ కలిగి విజ్ఞానముతో ప్రకాశించు స్వభావముగల ప్రాణశక్తి అంత సహజముగ, అప్రయత్నముగ నిస్వార్థత, ఉదారత, వీరత్వములు గల స్వభావము కలిగి ప్రవర్తించును. కనుక సుఖాన్వేషణ చేయు ప్రవృత్తిని, అతిమానస సమృద్ధి నాకాంక్షించు ప్రవృత్తిగ మార్చు విధానమును తెలిసికొనుటయే ప్రతివారును చేయవలసిన పని. ప్రాణశక్తియొక్క శిక్షణ, దీర్ఘముగ, పట్టుదలతోను, నిజాయితీతోను, తగినంత కాలము సాగించ గలిగినచో, కొంత కాలమునకు, జీవిత లక్ష్యము యొక్క గొప్పతనమును, సౌందర్యమును గుర్తించి, ఆ దివ్యానందము సిద్ధించ గలుగుటకు, అల్పత్వము, అపభ్రమలతో కూడిన ఇంద్రియ

లోలత్వమును విడనాడు ముహూర్త మసన్న మగును.

CWM 12: 55-57 శ్రీమాత

అనువాదం: మానాప్రగడ శ్రీరాములు

సాధనాక్రమంలో ఈ విధమైన అలసట ఏర్పడటానికి నానావిధములైన కారణాలున్నాయి:

1. భౌతికం జీర్ణించుకో గలిగిన దానికన్నా అధికంగా స్వీకరించుట మూలంగా ఏర్పడవచ్చు. అప్పుడు ఎరుక కలిగిన నిశ్చలమైన విశ్రాంతి పొందినట్లయితే స్వస్థత చేకూరుతుంది. కానీ, ఆ విశ్రాంతిని బలం తిరిగి పుంజుకోవడానికి వినియోగించాలి తప్ప వేరొక ప్రయోజనానికి వాడకూడదు.

2. అది స్తబ్దత (మందికొడిగా నుండుట) జడత్వంగా తయారు గావడం వల్ల కూడా ఏర్పడవచ్చు. జడత్వం చేతనను సాధారణ భౌతిక స్థాయికి దిగజార్చడంతో తొందరగా ఆయాసపడి తమోమయ స్థితికి చేరే ఆస్కారముంది. ఈ స్థితిలో నివారణ నిజమైన చేతానస్థితికి తిరిగి చేరుకొని విశ్రాంతి పొందుటతో లభిస్తుంది కానీ, కదలక మెదలక పడి వుండటంతో కాదు.

3. అది శరీరాన్ని అధికంగా ఆయాసపెట్టడంవల్ల కూడా సంభవింప వచ్చు, అనగా శరీరానికి తగినంత నిద్ర లేక విశ్రాంతి ఈయక పోవడం. యోగానికి ఆలంబన శరీరం. అయితే దాని జవసత్వాలు అపరిమితం కావు. మితంగా వాడుకోవడం అవసరం. విశ్వగతమైన దివ్య ప్రాణికశక్తిని రాబట్టుకోవడంతో వాటిని తిరిగి సమకూర్చుకోవచ్చు. కానీ జవసత్వాలను పుంజుకోవడానికి సైతం పరిమితి ఉంది. అభివృద్ధిని సాధించాలనే ఆతురతలో కూడా మితంగా వ్యవహరించడం అవసరం. మితంగా వ్యవహరించటమనగా ఉదాసీనత లేక బద్ధకం కాదు.

CWSA 31:399

మానవుని సామాజిక సహజీవన మిశ్రణంలో ప్రాణికశక్తులను ఒకరి నుండి మరొకరికి మళ్లించడం ఎల్లప్పుడూ జరుగుతుంటుంది. అది యాంత్రికంగా చోటు చేసుకొనే ప్రక్రియ. ప్రేమించటం ఒకరి ప్రాణికశక్తిని ఒకరు పరస్పరం రాబట్టుకొనడానికి అత్యంత శక్తివంతమైన మార్గం — లేక ఒకరి యొక్క ప్రాణికశక్తిని మరొకరు లాగుకోవడం. ఇది కూడా తరచుగా ఏకపక్షంగా, వేరొకరికి హాని కలిగించేదిగా సాగుతుంది. ఈ మార్గంలో అనేక సంఘటనలు జరుగుతాయి — మంచివి, చెడ్డవి, ఉప్పొంగటం, బలపడ్డామనే అనుభూతులు, పరిపూర్ణ మొందామనే భావన, ఆధారం లభించిందనే

ఆనందం, బలహీన పడ్డామని లేక ఏదో కోల్పోయామనే విచారం, మంచి లేక చెడు లక్షణాలు వ్యాప్తి చెందడం, మానసకి భావాలు, స్థితులు, కదలికలు సహాయపడే లేక హానికరమయ్యే ఊహలు, అధైర్యం, నిస్త్రాణ, మొదలగు విషయాలు. సాధారణ చేతనావస్థలో వ్యక్తికి ఈ విషయాలు తెలియవు. పరిణామాలు పైకి కనిపిస్తాయి. ఈ పరస్పర మార్పు గ్రహించ వీలు కానిది. రహస్యమైనది కాబట్టి కార్య కారణాలు రెండూ తెలియకుండా, గుర్తించబడకుండా ఉండిపోతాయి. అది అవచేతన అనబడే మాధ్యమం ద్వారా చోటు చేసుకుంటుంది. అవచేతన ద్వారా అనడం కన్నా ఉపరి తలంలో జాగృతమౌతున్న మనస్సుచే మరుగుపరచ పడిన చేతన ద్వారా అనవచ్చు. ఎప్పుడైతే ఒక విధమైన యోగిక చేతనలోకి చేరుకున్నప్పుడు ఈ రహస్య పరిణామం గురించి వివరంగా తెలుస్తుంది. అయితే ఈ రహస్య పరిణామం పరస్పర మార్పిడికి, చర్య ప్రతిచర్య లన్నింటికి శీఘ్రంగా ప్రభావిత మౌతుంది. కానీ, ఇది ఒక అనుకూల్యత కలిగిస్తుంది. ఒకరు చేతనా పూర్వకంగా వీటి తాకిడిని తట్టుకోగల అడ్డుగోడలాంటిది నిర్మించుకో గలరు. అందుచేతన అతడు వాటిని నిరాకరించవచ్చు, వాటికి సమ్మతిం చక పోవచ్చు. ఉపయుక్తమైన వాటినే అంగీకరించ వచ్చు, హానికరమైనవి, ప్రతిబంధక మైనవి విసర్జించ వచ్చు. వ్యాధులు సైతం ఈ మాదిరిగా ఒకరి నుండి మరొకరికి సోక గలవు — వైద్యపరంగా స్పర్శతో గాని, లేక గాలి, నీరు మొదలగు వాటితోగాని వ్యాపించని వ్యాధులు సైతం. ఇచ్ఛాపూర్వకంగా కూడా ఒకరి వ్యాధిని తమలోనికి రాబట్టుకో గలరు, మాసిటోన్ కుమారుడగు డిమెట్రియన్ మరణాన్ని ఆంటిగోవస్ తనలోకి స్వీకరించినట్లుగా. ఇట్టి ప్రాణికపరమైన మార్పు ఒక వింతగా, పరిచయం లేనిదిగా కనిపించవచ్చు కానీ అభిప్రాయాలు, అనుభూతులు ఆచరణయోగ్యం కావు అనే విషయం నిజం కాదని, వాటి మట్టుకు అవి ఆచరణ సాధ్యమవుతాయని తెలుసుకో గలిగినప్పుడు అది సవివరంగా తెలుస్తుంది. వాటి కదలిలకలను వ్యక్తి మనస్సుకు లేక శరీరానికి పరిమితం చేయకుండా, విజ్ఞానశాస్త్రం పేర్కొన్నట్లుగా వాటిని 'తరంగాలు' గా పరిగణించి, ఎవరైనా వాటిని స్వీకరించగలిగే పరికరంలా వ్యవహరించినట్లయితే అవి వారికి తమకు తాముగా సమాచారం అందిస్తాయి.

CWSA 31;336

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

జ్ఞానోపాసన

భాషణపై నియంత్రణ

మానసిక తపస్సనగా, దీర్ఘకాలము ధ్యానము చేసి, చిత్తవృత్తులను నియమించి, అంతశ్శాంతిని నెలకొల్పుటయని స్ఫురించును. యోగశిక్షణలోని యీ విభాగమును గురించి అందరకు తెలియును గాన, ఎక్కువ వివరించవలసిన అవసరము లేదు కాని, ఈ శిక్షణకు మరియొక ముఖము కూడ కలదు. దాని యెడల శ్రద్ధ మిక్కిలి తక్కువ. అది వాక్కు నియమము ఇష్టము వచ్చినట్లు మాట్లాడుటను అరికట్టుటకు ఏ కొన్ని సందర్భములందో తప్ప, సంపూర్ణ మౌనము అవలంబింప బడుచున్నది. కాని పూర్తిగ వాక్కును నిరోధించుట కంటె, వాక్కును అదుపులో పెట్టి మాట్లాడుట ఎక్కువ ఫలప్రదమైన తపస్సు.

సృష్టిలో, మానవుడు, శబ్దమును వినియోగించి మాట్లాడ గలిగిన మొదటి పశువు (జీవి) అందువలన, మానవుడు తనకు లభించిన యీ శక్తికి గర్వపడును. ఆలోచనగాని, విచక్షణగాని లేకుండ, విశృంఖలముగా దేని నుపయోగించు చున్నాడు. ప్రపంచమును తన శబ్దఘోషతో నింపి, వృక్ష సామ్రాజ్య మందలి సామరస్యముతో నిండిన శాంతి సంపదను కొన్ని వేళలలో కోల్పోవు చున్నాడు.

అంతేగాక, మానసిక దౌర్బల్యము మాటకారితనమును పెంచునను విషయము సార్వజనీన సత్యము. విద్యాగంధము లేని ఆదిమజాతి మానవులు మాటలతో తప్ప యోచించ లేరు. వారు తమలో తాము గొణుగుకొనుచు మాట్లాడుకొనుట గమనార్హము. దీనికి కారణము వారు పైకి మాట్లాడుచు మాత్రమే తమ ఆలోచనాధారను కొనసాగించ గలరు.

ఈ మానసిక దౌర్బల్యము, విద్యావంతులు పెక్కుమంది తాము మాట్లాడిగాని, తమ భావమును నిరూపించుకొన లేనివారు కలరు. ఈ కారణముచేత వారు అతి వాగుడుకు అలవాటుపడి, ఎదిరివారిని విసిగింతురు. వారు ఎక్కువ మాట్లాడి తమ భావమును తేటతెల్లము చేసికొందురు. అందువలన వారు విషయమును విశదీకరించుటకు చెప్పినదే చెప్పుచుందురు.

కొందరు వారు చెప్పదలచుకొనిన విషయము, ముందుగ ఆలోచించుకొనకుండ చెప్పలేరు. కొందరు నెమ్మదిగ ఆలోచనకు వ్యవధి కలుగ జేసుకొనుచు, సరియైన

పదములను కూర్చుకొని, చెప్పవలసి వచ్చుచుండును.

కొందరు వాక్చాతుర్యముగల ఉపన్యాసకులై యున్నారు. వాక్కు వారి వశములో నుండును. వారు చెప్పదలచుకొనిన విషయమంతయు కరతలామలకమై అందు కవసరమైన చక్కని భాష దానంతటఅది స్ఫురించి, సుబోధకముగ వెలువడును.

ఇదంతయు మానసిక తపస్సు దృష్టిలో వ్యర్థ ప్రసంగము క్రింద జమకట్ట బడును. ఏలన, విధిగ మాట్లాడవలసిన పలుకులు తప్ప మిగిలిన మాట లన్నియు వ్యర్థ ప్రసంగములని నా యభిప్రాయము. విధిగ ఏది ఎంతవరకు మాట్లాడవలెనో నిర్ణయించు టెట్లు? అని అడుగవచ్చును. ఈ నిర్ధారణకు ముందు మాట్లాడు మాటలను కొన్ని సామాన్య తరగతుల క్రింద విభజించ వలెను.

సామరస్యత, పురోగతి సాధించాలంటే ఆలోచించి మాట్లాడాలి

మొదటిది: భౌతికసీమలో, ప్రాపంచికావసరములకు కావలసిన పదము లన్నియు మనకు చేకూరి యున్నవి. అవి అసంఖ్యాకములు; బహుశః సాధారణ జీవితమునకు చాల ప్రయోజనకరములు.

దైనందిన జీవితములో ఎడతెగని మాటల గందరగోళము అనివార్యము. కాని, అతిగ మాట్లాడుటను అదుపులో పెట్టుకొనుటకు ప్రయత్నించినచో, నిశ్శబ్దతలో పనులు తొందరగాను, బాగుగాను జరుగ గలవని గ్రహింతుము. ఇది అంతరాత్మిక ప్రశాంతికిని, ఏకాగ్రతకును విశేషముగ దోహము చేయును.

నీవు ఒంటరిగా లేక పదిమందితో కలసి సహజీవనము చేయువాడవైన, ఎక్కువగ మాట్లాడక, మౌనము పాటించుట అలవాటు చేసుకొనవలెను. దీని వలన, ఒకరినొకరు అంతరంగ స్ఫూర్తితో అర్థము చేసికొని, సామరస్యముతో ప్రవర్తించుట నలవరచుకొన గలరని క్రమక్రమనుగ గోచరించును. అప్పుడు మీరు, మాటలను, పరిమితముగ నుపయోగించి, క్రమేణ మాటలు లేని సంభాషణ చేయగలుగుదురు. ఈ బాహ్య మౌనము ఆంతరంగిక ప్రశాంతతకు లెస్సగా సహకరించును. పిమ్మట, సౌహార్ద్రత, పట్టువిడువని ఆకాంక్ష కలవారై, చక్కని సామరస్యముతో నిండిన, అభివృద్ధిదాయకమగు వాతావరణమును సృష్టించుకొన గలరు.

సామాజిక జీవితములో, ప్రాపంచిక జీవన వ్యాపారముల కవసరమగు మాటలు మాత్రమే గాక, భావస్ఫురణలను, భావావేశములను ఇంద్రియ స్పందనలను ప్రకటించు

మాటలను కూడ తప్పక చేర్చవలెను. ఇచట, బాహ్యమౌనమును పాటించు అలవాటు, విలువైన సహాయకారిగ పనిచేయును. ఏలన, నీవు ఉప్పెనవలె పొంగు ఉద్రేకములకు గాని, ఇంద్రియ కల్లోలములకు గాని, గురియైన సమయములో, ఈ అలవాటు, ఆలోచించుకొనుటకు వ్యవధిని కలుగ జేయును. నీ భావములను, బాధలను మాటలలో వెలిబుచ్చుటకు పూర్వము, తొందరపాటుతనమును నిగ్రహించుకొని, స్వస్థత గలవాడవగుదువు. ఈ విధముగ అనేకములగు వాదవివాదములు అరికట్టబడ గలవు. అనేక పర్యాయములు, అవేశముతో పరవశుడవై, నోటికి నచ్చినదెల్ల వాగుట వలన సంభవించు మానసిక సంక్షోభములను నివారించ గలుగుదువు.

అట్టి తీవ్రస్థితికి పోక నీ మాటలు నీ వశమందుండ వలెను. కోపోద్రేకముతో గాని, దురుసుతనముచేత గాని, నోరును అదుపులో నుంచుకొని యిష్టము వచ్చినట్లు మాట్లాడుటను అరికట్ట వలెను. ఏమి సంభవించినను నోరు మూసుకొని కూర్చొనుట యని దీని భావము కాదు. దుష్ఫలితములు నిచ్చునది, కేవల మొక తగువులాడుటయే కాదు, నోటికి వచ్చినట్లు మాట్లాడి, వాతావరణము లోనికి దుష్టభావ తరంగములను వ్యాపింప జేయుట కూడ దుర్వ్యాపారమే. మాటలు సృష్టించునట్టి శబ్దతరంగముల కంటె, వ్యాపకశీలమైన అంటువ్యాధి వేరొకటి లేదు. ఇట్టి చలనములను సృష్టించుట వలన అవి తమకు తామే, వ్యాపించి నీ యందును, ఇతరుల యందును సుస్థిరమైన ఆవాస మేర్పరుచుకొనును. విమర్శించడం, వ్యర్థప్రసంగం అవాంఛనీయం. అవాంఛనీయమైన వ్యర్థ ప్రసంగములలో ఇతరులను గురించి ఉబుసుపోక చెప్పుకొను మాటలను గూడ జేర్చవలెను.

నీవు ఒక సంఘమునకు బాధ్యతగల ప్రతినిధి వైనప్పుడు, కొందరు వ్యక్తులకు సంరక్షకుడవైనప్పుడు, ఒక ఉపాధ్యాయుడవైనప్పుడు లేదా ఒక వ్యవస్థ కధికారివై నప్పుడు తప్ప, మిగిలిన సందర్భములలో, ఇతరులేమి చేయుచున్నారు? ఏమి చేయుట లేదు? అను విషయమును పట్టించుకొనవలసిన అవసరము లేదు. నీవు ఇతరుల చర్యలను గురించి ఉలకరాదు పలకరాదు. నీవు వారిని గురించి గాని, వారి చేష్టలను గురించిగాని, ఒక అభిప్రాయమును వెల్లడించ రాదు. అభిప్రాయ పడరాదు. ఇతరులు వెల్లడించిన భావములను గాని చెప్పిన మాటలను గాని, నీవు తిరిగి ఇతరుల వద్ద ఉచ్చరించుటకూడ తగదు.

ఒక వేళ నీ వృత్తిధర్మముచేత, ఒకానొక సంస్థయందు, లేదా శాఖయందు,

ఒక సామూహిక కార్యమునందు ఏమి జరుగుచున్నదో తెలుపవలసిన ధర్మమున్న యెడల, నీవు తెలుపునట్టి విషయము జరిగిన విషయమునకు సంబంధించి యుండ వలసినదే గాని, అది ఇతర విషయములను స్పృశించ రాదు. పూర్తియైన బాహ్య విషయ వివరణ మాత్రమే అందుండవలెను. నీ స్వీయ అభిప్రాయముగాని, నీ అభీ ష్టముగాని, నీ ద్వేషముగాని అందు చోటు చేసుకొనకూడదు. నీవు యివ్వబడిన పని యందు, ముఖ్యముగ స్వార్థ కలుషితమైన నీ పట్టుదలను, ద్వేషమును చొర నివ్వరాదు

ఇతరులను గురించి, సాధారణముగ ఎక్కువగా మాట్లాడకుండుటను — వారిని స్తుతించుటయే యగు గాక — ఒక నియమముగ పెట్టుకొని, అనుసరించుట మంచిది. నీ అంతరంగములో సంభవించుచున్న సంచలనములే నీకు తెలియని పరిస్థితిలో, ఇతరుల మనస్సులో ఏమి ఉన్నదో నీకెట్లు రూఢిగా తెలియగలదు? అందువలన నీవు ఇతరులను గురించి, ఎట్టి అభిప్రాయమును కలిగి యుండరాదు. అభిప్రాయపడితివో, అది తప్పక తెలివితక్కువదైనది, లేదా ద్వేషపూరితమైనదై యుండును.

వాక్కు, శబ్దముల ప్రభావము

ఒక యోచనను, వాగ్రూపములోనికి తెచ్చిన, ఆ శబ్దస్పందన కొక గణనీయమైన శక్తి యుండును. అది భౌతిక పదార్థము నందొక పటిష్టమైన రూపమును నెలకొల్పును. అందువలన, ఇతరులను గురించి గాని, ఇతర విషయములను గురించి గాని ఎన్నడును చెడు పలుకరాదు. అట్లే ఈ ప్రపంచము ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధిని నిరోధించు వాటిని గురించి కూడ మాట్లాడ కూడదు. ఇది సార్వజనీనమైన ముఖ్య సూత్రము. దీనికి కూడ ఒక మినహాయింపు గలదు. నీవు ఎవరి యందైనను దోషారోపణ చేయునెడల, నీవు వారిని సరిదిద్ది, నీ శక్తి సంకల్పముతో వారిని సరియైన మార్గములో పెట్టగలిగిన పక్షమున, నీవు వారియందా దోషమును ఆరోపించి, చూపవచ్చును. అట్టి చైతన్యశక్తికి, క్రియాశీలమైన సంకల్పమునకు భౌతిక పదార్థములోని దుష్టభావ స్పందన నెదుర్కొని నిరోధించగల సామర్థ్యము కలదు. ఈ విధముగ దుష్టతరంగ ప్రభావము వలన భౌతిక పదార్థముపై నెట్టి ఒత్తిడి రాకుండ నిరోధింపబడును.

ఈ చర్యను ఎట్టి ప్రమాదముగాని, అపాయము గాని లేకుండ నిర్వహించగల

వ్యక్తి, అతీంద్రియజ్ఞాన సీమల యందు విహరించుచు, పరమాత్మ జ్యోతితో ప్రకాశించు మానసిక శక్తులు, సత్యసామర్థ్యములు కలవాడై యుండవలెను. ఇట్టి దివ్యకర్మాచరణ పరుడే యిష్టానిష్టములకు దూరముగ నుండి విషయాసక్తి లేనివాడై యుండును. అతడు, అహంకారమును అడ్డగోడలను బ్రద్దలుకొట్టి, ప్రపంచములో పరాత్పరుని కర్మ చేయుటకై వ్యక్తిరాహిత్యమైన, స్వచ్ఛమైన యంత్రముగ రూపొందును.

ఉద్రేకపూరిత చర్చ వర్జనీయం

చదువుటవలన, ఆలోచించుటవలన, మనకు కలిగిన భావములను, అభిప్రాయములను వెలిబుచ్చుటకు తగిన అనేక శబ్దములు కలవు. ఇక్కడ మనము బౌద్ధిక క్షేత్రములో నున్నాము. సాధారణముగ, మనిషి బుద్ధిస్థాయిలో, ఎక్కువ సంయమనము కలిగి సమంజసముగ నుండుననియు, ఇక్కడ అంత కఠోర తపస్సు అనివార్యము కాదనియు ననుకొందము. కాని సత్యము దీనికి భిన్నము. ఈ భౌద్ధిక రంగమునందు దాక్షిణ్యము లేని కఠోర నియమములను పాటించుట అత్యావశ్యకము. కాని మానవుడు ఈ బుద్ధి సీమలో కూడ — ఈ భావ ప్రపంచ, జ్ఞానభూమికలోనికి కూడ — తన నిశ్చయముల యొక్క తీవ్రతను వర్గీకృత, తన మతాభిప్రాయముల అసహనతను, తను నమ్మిన భావములయొక్క ఆవేశమును, ప్రవేశపెట్టును. కనుక, ఈ మేధో భూమికలో కూడ మానసిక తపస్సు నవలంబించి, ఇతరులతో భేదాభిప్రాయములకు దోవతీసి, అవసరమైన వివాదములను కల్పించు వైషమ్యములను సృష్టించు చర్చలనుండి జాగ్రత్తగ తప్పుకొనవలెను. ఈ చర్చలు, తగవులు, మానసిక సంకుచితత్వము వలన సంభవించునవే. కనుక మానసిక స్థాయిలో ఒక ఉన్నత జ్ఞానము నందుకొనినచో, వీటిని తేలికగా తప్పించవచ్చును.

ఏ భావమైనను, పూర్తిగ సత్యముతో నిండి లేదు. ప్రతి యోచన పాక్షిక సత్యమే. సత్యముయొక్క ఒక దృక్పథము మాత్రమే కాగలదు. మాటలలో కూర్చబడిన యాలోచన, వాక్కున కందరాని అతీతస్థితి, విషయముయొక్క ఒకానొక రూపమై యున్నది. ఈ విషయమును గ్రహించని వర్గీకృత భావవాదిగ, ఒక మతవాదిగ నుండుట సంభవము.

విషయముల పరస్పర సంబంధ జ్ఞానము మాట్లాడుట యందు సమతులనము కలిగి యుండుటకు, వెనుక ముందు ఆలోచించి హుందాతనము గల మితభాషిత్వ

ముండుటకు, ఒక బలమైన సహాయకారి పూర్వకాలము నందొక విజ్ఞానవంతుడైన రహస్య తత్త్వవేత్త యిట్లు నుడివెను.

"సృష్టియందే వస్తువు వస్తుతః చెడ్డది కాదు. కాని, ఏ వస్తువు తన స్థానములో లేదు. ప్రతి వస్తువును దాని యదార్థస్థానము నందుంచినచో ప్రపంచ మంతయు సామరస్యముతో విరాజిల్లును."

అయినను, క్రియాత్మక దృష్టితో పరిశీలించిన, భావముయొక్క విలువ దాని యందలి క్రియాశక్తి ననుసరించి యుండును. ఈ క్రియాశక్తి ఎవరి యందు పనిచేయునో, ఆ విశిష్ట వ్యక్తుల ననుసరించి మారుచుండునను విషయ మందరకును విశదమే. ఒకానొక భావము ఒక వ్యక్తిని తీవ్రముగ కదలించును. అదే భావము మరియొక వ్యక్తిపై నెట్టి సంచలనమును కలిగించదు. కాని భావాశక్తి బహువ్యాపకమైనది. కొన్ని కొన్ని భావములు ప్రపంచమునే రూపాంతరీకరించు నట్టివి గలవు. అట్టి భావములనే తప్పక వెల్లడించవలెను. అదియే ఆధ్యాత్మికాకాశమునందు ధృవతారలై విరాజిల్లుచు, ఈ భౌతిక ప్రపంచమును దాని పరమ లక్ష్యము నందుకొనుటకు మార్గదర్శకత్వము వహించును.

బోధనార్థం వాడబడే పదాలు

తుది అంశము: విద్యను బోధించుటకు మనకెన్నియో మాటలు కలవు. ఇవి చిన్న పిల్లల శిక్షణ మొదలుకొని విశ్వవిద్యాలయ మందలి ఉన్నత శిక్షణల వరకు వ్యాపించినవి. మానవుడు సృష్టించిన కళాత్మక, సాహిత్య సృజనలు (రచనలు) వానిలో చేరునట్టివి ఉన్నవి. అవి మనోరంజకములు, విజ్ఞానదాయకములునై యుండును. ఈ రంగములో, సృష్టించబడిన వస్తువుపై నెక్కువగా నాధారపడి యుండును. కాని ఈ విషయము బహు వ్యాపకము కలదగుటచే నిక్కడ వివరించుటకు సాధ్యము కాదు. అధునిక కాలములో విద్య ఎడల ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపబడుచున్నదను విషయము క్రొత్తగ కనుగొనబడిన భౌతికవిజ్ఞానమును, విద్యావిధానములలో చొప్పించుటకు ప్రశంసనీయమైన ప్రయత్నములు చేయబడుచున్నవను విషయము యదార్థమే; ఈ సందర్భములో కూడ, సత్యాన్వేషకునకు ఒక విధమైన తపస్సు అవసరము.

విద్యాభ్యాస కార్యక్రమములో, పిల్లలకు గాని, పెద్దలకు (వయస్సు వచ్చిన వారికి) గాని, దాని భారమును సడలించుటకు, ఆహ్లాదకరములు, వినోదకరములునగు

సరళమైన రచనలు, హాస్య కార్యక్రమములు అవసరమని సామాన్యముగ అందరును గుర్తించిన విషయమే. ఒక కోణము నుండి పరిశీలించినచో ఇది నిజమే. కాని, ఈ సదుపాయమును అదునుగ తీసికొని, పశుప్రాయము, నీచమైన మానవ స్వభావమును వికృత మొనర్చు, అధోముఖముగ లాగికొనిపోవు కార్యక్రమములు, కోకొల్లలుగ ప్రవేశపెట్టుటను సమర్థించు చున్నది. అతిహేయమైన ప్రేరణలను, పాశవిక అభిరుచులను ప్రకటించి ప్రోత్సహించునట్టియు, మానవ స్వభావము యొక్క సౌమ్యతనే విస్మరించి, మోటుగ ప్రదర్శించు కార్యకలాపములు, ఈ సదుపాయము నొక సాకుగ పెట్టుకొని, తప్పనిసరి యైన అవసరముల వలె బలవంతముగ చోటుచేసికొను చున్నవి. కాని, విద్యావ్యాసంగ శ్రమభారము తగ్గించునవి యీ తెగకు చెందిన వెన్నడును కావు. మానవుడు కామలంపటుడు కాకయే విశ్రాంతి పొందవచ్చును. అతడు తన స్వభావమునకు సంబంధించిన స్థూల పదార్థములను పైకి రానీయకయే విశ్రాంతిని పొందవచ్చును. కాని తపోదృష్టి కలవారి విషయములో ఈ అవసరములు కూడ తమ స్వభావమును మార్చుకొనుట తప్పనిసరి యగును. విశ్రాంతి ఆంతరిక ప్రశాంతిగను, బాహ్యవిశ్రాంతి ధ్యానముగను, వినోదము అంతరానందముగను పరిణామము చెంది అనుభవింపబడును.

సర్వ సామాన్యముగ అంగీకరించి గుర్తింపబడిన ఈ వినోదము యొక్క ఆవశ్యకత, అనగా ప్రయత్నమును శ్రమ నుండి విరామమును కోరుట, జీవిత లక్ష్యమును దాని అస్తిత్వ ప్రయోజనములను, కొంత కాలము, లేక చిరకాలము పూర్తిగా విస్మరించుట జీవితములో స్వాభావికమని గాని, అనివార్యమని గాని భావించుట సత్య సమ్మతము కాదు. ఇది యొక బలహీనత. మన ఆకాంక్ష యందు తీవ్రత, సంకల్పము నందు స్థిరత్వము సన్నగిల్లినప్పుడు, అజ్ఞానము, తామసములు ఆవరించి, తెలివి లోపించినప్పుడును పైన చెప్పిన జీవిత లక్ష్యమునే విస్మరింపజేయు వినోదములు, విశ్రాంతి అవసరమని భావింపబడును. ఈ భావములను సమర్థించక, వీటికి చోటు నిచ్చుట నిరాకరించినచో, అవి అనవసరములని తొందరగ గుర్తింపగలవు. అంతే కాదు, అట్టి భావములను హేయములుగ నిరసింతువు. అప్పుడే మానవ నిర్మిత ప్రాపంచిక వ్యవహారములు బాహ్యముగ వినోదములుగ తోచినను, నిజమునకు నీచవృత్తి ప్రలోభములగుటచే, వాటి యందు ఆసక్తి తగ్గిపోవును. అప్పుడవి ప్రోత్సాహము లేనివై, నశించి పోవును.

అయినను, వాక్కు యొక్క విలువ సంభాషించు విషయముపై నాధారపడి యుండునని భావించరాదు. సాధారణ సందర్భములలో వలెనే, ఆధ్యాత్మిక విషయములలోకూడ కాలక్షేపమునకై చేయబడు వృధా సంభాషణ లుండవచ్చును. ఇవి చాల ప్రమాదకరమైనవి. ఉదాహరణకు, క్రొత్తగ సాధన ప్రారంభించిన సాధకుడు తాను నేర్చిన విషయములను ఇతరులకు చెప్పవలెనని కుతూహల పడుచుండును. కాని, సాధనలో ముందునకు పోవు కొలది, తనకు తెలిసిన విషయము ఎక్కువ కాదనియు, చాల అల్ప మనియు, ఇతరులకు బోధించుట కంటె తాను తెలుసుకొనిన దానిని రూఢము చేసికొనుట అవసరమనియు క్రమక్రమముగ, అతనికి అవగత మగును. చివరకు, వివేకవంతుడై కొన్ని క్షణములు సార్థకముగ మాట్లాడవలెనన, దానికి ముందు కొన్ని గంటలు నిశ్చలమైన ఏకాగ్రతతో నుండుట అవసరమని గ్రహించును. అంతేగాక, అంతర్దృష్టి, ఆధ్యాత్మికసాధనయందు నిష్ఠ కలవానికి వాక్కును, గట్టి అదుపులో పెట్టి నిరోధించుట చాల అవసరము. మాట్లాడుట తప్పనిసరి అయినప్పుడే మాట్లాడవలెను.

నీకు కలిగిన ఆధ్యాత్మికానుభూతులు, నీ అభివృద్ధికై నిర్దేశించబడినవి. వాటిని ఇతరులకు చెప్పరాదు. అట్టు చెప్పుట మొదలుపెట్టిన యెడల ఆ యనుభూతుల యందు గర్భితమైన శక్తి క్రమక్రమముగ దిగజారి అంతర్థాన మగును. ఈ విషయ మందరకును అనుభవవేద్యమే. కాని యీ నియమము గురువు పట్ల మాత్రము వర్తించదు. ఏలన, నీ అనుభూతియొక్క అర్థమును, అది సూచించు సత్యమును, అందుండి నీవు నేర్చుకొన వలసిన విషయమును నీవు గురువు వద్ద నుండియే తెలుసుకొనవలసి యున్నది. గురువుతో చెప్పుటలో ప్రమాదమేమియును లేదు. అనుభూతిలోని మంచి విషయములను నీ పురోభివృద్ధికై మలచి, ఆ విషయములను, అనుభూతులను నూతనమైన ఉన్నత భూమికల నందుకొనుటకు సోపానములుగా చేయగల శక్తి, జ్ఞానములు నీ గురువు నందు గలవు.

గురువుకూడ వ్యక్తిగతముగ తనకు సంబంధించిన విషయములలో ఈ సూత్ర మును పాటించి, మౌనము వహించునను విషయము సత్యము. ప్రకృతిలో ప్రతి వస్తువు, కదలి సాగుచునే యుండును. కనుక, ఏది ముందుకు సాగక ఆగిపోవునో,

అది నేలకూలవలసినదే, గురువుకూడ శిష్యునివలె వృద్ధి పొందుచుండ వలెను. కాని గురువుయొక్క పురోగతి, శిష్యుని అభివృద్ధి వంటిది కాదు. వారు వేర్వేరు భూమికలపై అభివృద్ధి పొందు చుందురు. ఆయన కూడ (గురువు కూడ) తన అనుభూతులను గురించి చెప్పుట మంచిది కాదు. అనుభూతిని మాటలలోనికి దించిన అందలి అభి వృద్ధిదాయకమగు క్రియాశీల శక్తి క్షీణించిపోవును. కాని మరియొక దృష్టితో చూచిన తన అనుభూతులను శిష్యులకు వివరించి చెప్పుట వలన వారి తెలివి పెరిగి అభి వృద్ధి చెందుదురు. అందువలన గురువు తన విజ్ఞాన సంపత్తితో ఎంత వరకు శిష్యులకు చెప్పవలెను, ఎక్కడ ఆగవలెను — అనగా, తాను త్యాగమెంత మేర వరకు చేయవలెనను విషయమును నిర్ణయించుకొన వలెను. ప్రగల్భములు గాని, వృథా గొప్పలుగాని ఆయన మాటలలో చోటు చేసికొనిన యెడల, ఆయన యందు గురుస్థానము పోయి, మాయలమారితనము చోటు చేసికొనును.

గురుశిష్యుల వ్యవహారం

శిష్యుని విషయములో నేనొక్కటి నొక్కి వక్కాణించు చున్నాను.

"నీ గురు వెవరైనను, నీవు ఆయన యెడల సర్వదా విశ్వాసము కలిగి యుండు ము. నీ వెంత వరకు వెళ్లగలవో ఆయన అంతవరకు తీసికొని పోవును. ఈ అదృష్టము బాగుండి, భగవంతునే నీవు గురురూపమున పొందినచో నీ సిద్ధికి అవధు లుండవు."

అయినను ఆ దివ్యతత్త్వమే భూలోకములో అవతరించినను, ఈ ప్రగతి నియమము లకు అది లోబడి యుండును. తానభివ్యక్తమగుటకు, తాను ధరించిన భౌతికదేహము నిత్య నిరవధిక ప్రగతిశీల మగు స్థితిలో నుండవలెను. దివ్యతత్త్వముయొక్క స్వీయ ఆత్మాభివ్యక్తి విధానము సర్వ సామాన్య భౌతికాభివ్యక్తి విధానముతో అనుబంధించి యుండును. ఈ విధముగా, మానవులు, పరిపూర్ణత నర్థము చేసికొని అంగీకరించుటకు సిద్ధముగ లేనంత వరకు, దేహధారియైన భగవంతుడు కూడ, భూలోకములో పరిపూర్ణుడు కాలేడు, మన మిప్పుడు భగవంతుని యెడల కర్తవ్యధర్మమును బుద్ధితో చేయుచున్న కర్మ లన్నియు భగవంతుని యెడల దివ్యప్రేమ భావముతో చేసినప్పుడు ఆ స్థితి కలుగును. అప్పుడు మానవాభ్యుదయము, పరిశ్రమగాక, సంతోషదాయకమగు కార్యక్రమ మగును. కచ్చితముగ నుడువ వలెనన, ఈ అభివృద్ధి సంపూర్ణమైన మానవసత్తాతో దైవమును ఆలింగనము చేసుకొనుటతో నేర్పడు ఆనందము ద్వారానే

కలుగును. కాని, మిక్కిలి శ్రమతోను, కొన్ని సమయములలో అమిత భాధలతోను నిండిన అహంకార ప్రతిఘటనను, బలవంతముగ అణచిపెట్టుట వలన కలుగును.

పర్యవసానములో (చివరకు) నేను చెప్పునదేమన: నీ మాట సత్యమునే ప్రకటించ వలెను, భాగవత శబ్దశక్తి కలిగి యుండవలెనని భావించినచో, మాట్లాడదలచిన దానిని ముందుగా ఆలోచించకుము. చెప్పబోవు దాని బాగోగులను గురించి ముందుగనే నిర్ణయించుకొనకుము. నీ పలుకుల యొక్క ఫలితమును, ప్రభావమును భావింపకుము. నిశ్చల మనస్సుతో నుండుము. ఆ విధముగ, యథార్థ స్వభావములో అచంచలుడవై నిలువుము. అప్పుడు విశ్వ విజ్ఞానమును విశ్వచైతన్యమును, విశ్వవివేకము నాకాం క్షించు శక్తి నీ ప్రకృతి కలవడును. నీ యాకాంక్ష యదార్థమైనచో, 'పని చక్కగ నెరవేర్చి విజయము నొందవలెనను వాంఛకు' అది యొక ముసుగు కానిచో, అది పరిశుద్ధము-స్వతస్సిద్ధము-సమగ్రమునైనచో, అప్పుడు నీవు నిర్మలమైన సహజ స్వభావముతో అనాయాసముగ భాషింతువు. ఎక్కువ తక్కువలు లేని పదములతో సమయోచితముగ మాట్లాడుదువు. అవి చక్కని సృజనాత్మకములై క్రియాశీలములై యుండును.

CWM 12:57-64 శ్రీమాత

అనువాదం: మానప్రగడ శ్రీరాములు

ఆవరించి వున్న ఈ వాతావరణమందు సాగుతున్న చర్చల మధ్యలో మానసికమైన ఇంద్రియ నిగ్రహం పాటించాలి అనడంలో అర్థం:

1. నీవు చెప్పదలచుకొన్న విషయాన్ని సమర్థించడానికి వాడే భాష తీవ్రత యొక్క ప్రభావం అనాలోచితంగా మాట్లాడటానికి దారి తీయకూడదు. నీ భాష తీరుపై ఎల్లప్పుడు చేతనాయుతమైన నియంత్రణ కలిగి వుండాలి. ఎంత అవసరమో, ఏది ఉపయుక్తమో దానినే మాట్లాడాలి.

2. చర్చించడం, వాదించడం, ఉద్వేగంతో మాట్లాడటం మానాలి. మామూలుగా చెప్పవలసిందేదో చెప్పి అక్కడ వదిలేయాలి. నీవు చెప్పేదే నిజం, ఇతరులు చెప్పేది తప్పు అనే మొండి పట్టుదల కూడదు. నీవు చెప్పిందేదో అసలు విషయం యొక్క నిజానిజాల నిర్ధారణకు తోడ్పడాలి. 'X' అన్నది వాస్తవం. నీవు అన్నది కూడా వాస్తవమే అని నీవు నాకు తెలియ జేయడంలో నా కేమనిపిస్తుందంటే అసలు ఆ విషయంలో వివాదమే లేదని.

3. భాషణలో స్వరాభావం, పదగుంభనం మృదు మధురంగా నుండాలి. పిడి వాదంగా స్ఫురించ కూడదు.

4. ఇతరులు ఉద్రేకపడినా, విభేదించినా, నెమ్మదిగా అలజడి చెందకుండా నుండాలి. నీ మాటలతీరు విషయాలు సాఫీగా సాగడానికి దోహదపడాలి.

5. ఇతరులపై పుకార్లు, తీవ్రమైన విమర్శలు (ముఖ్యంగా సాధకులకు సంబంధించి) ఉనవప్పటికీ, వాటితో గొంతు కలుప కూడదు. ఎందుకనగా అవి ఏ విధంగాను ఉపయోగ పడవు, పైపెచ్చు చేతనను నిమ్నస్థాయికి దిగజారుస్తాయి.

6. ఇతరులను నొప్పించేది లేక హాని చేసేదాని నంతా వర్జించాలి.

CWSA 3:87

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ప్రేమ తపస్సు

తపస్సు లన్నిటిలో చాల కష్టమైన తపస్సు భావమునకు, హృదయ స్పందనలకు సంబంధించినది. ఇదియే ప్రేమ తపస్సు.

నిజమునకు 'విధికృత' మను ఒకానొక భావము, అన్ని యితర రంగములలో కంటె మానవుని భావసీమయందు ఎక్కువగ భాసించును. అది, అతనికి, అనివార్యమై, దుర్భేధ్యమై తప్పించుకొనుటకు వీలు లేనిదై, తన నాక్రమించి వశపరచుకొని నట్లుగ కనిపించును. ప్రేమ (సాధారణముగ మానవులు ప్రేమ అని భావించునది) ప్రధానముగ రాజసముగల ప్రభువు. దాని నిరంకుశ చాపల్యము నెవరును నివారింప లేరు. అది తన యిష్టము ననుసరించి ప్రవర్తించుచు, నీ కిష్టమున్నను లేకపోయినను నిన్నొక బానిసగ చేసి తన యాజ్ఞాపాలనము చేయునట్లు నిన్ను నిర్బంధము చేయును. ప్రేమ పేరుతో అనేక దారుణములు చేయబడినవి, ఘోర పాతకము లాచరింప బడినవి.

అయినను, మానవుడు, ఈ ప్రేమవేగము సరికట్టి, సాధువుగ మార్చి, అదుపులో, పెట్టవలెనను ఆశతో అనేకములైన నైతిక, సాంఘిక సూత్రములను, ధర్మములను సృష్టించెను. కాని, ఆ నియమములు అన్నియు భంగింపబడుటకే ఏర్పాటు చేయ బడినట్లు అనిపించును. ప్రేమభావముయొక్క స్వేచ్ఛా విహారములను నిరోధించు అడ్డంకులు అన్నియు దాని ఉజ్జ్వల ఉద్రేకమును వృద్ధి పొందించు నవిగనే కన బడుచున్నవి. ఏలన, ప్రేమప్రవాహము నడ్డుకొని క్రమశిక్షణలో పెట్టగల శక్తి, సూత్రము లకు గాని, నిబంధనలకు గాని లేదు. విశృంఖల, అధోముఖ ప్రేమోద్వేగములను, దానియొక్క (ప్రేమయొక్క) ఉన్నతమైన, అధిక సత్యసమ్మతమైన ఊర్ధ్వముఖ భావనాశక్తి మాత్రమే అదుపులో నుంచగలదు. ప్రేమయే తన విజ్ఞానము, పరిణామశక్తి, ఉన్నత భావనా పటిమచే, తనను తాను నియమించుకొన గలదు. ఏలన, ఇక్కడ కూడ, ఇతర సందర్భములలో కంటె ఈ సందర్భములో ముఖ్యముగ నియమించుట అనగా, అణచిపెట్టుట గాని, నిర్మూలనము చేయుటగాని కాక, మార్పు చెందించుట యను అర్థమును గ్రహించవలెను. ఇది యొక ఘనమైన రసాయన రహస్యము. ప్రపంచములో పనిచేయు శక్తులన్నిటిలో ప్రేమయే బలవత్తరమైన శక్తి కలదై, అమోఘమై విరాజిల్లుచున్నది. ప్రేమలేని ప్రపంచము అంధకార బంధురమైన అజ్ఞానమయమగు

నిశ్చేతనాస్థితి లోనికి దిగజారిపోవును.

ఈ విశ్వమును సృష్టించునది చైతన్యమే: కాని దీనిని రక్షించునది ప్రేమజ్ఞాన సమేతమైన అనుభవమే. ప్రేమయొక్క స్వరూప స్వభావములను, ఉద్దేశ్యములను, విధానములను, దిజ్ఞాత్రముగ గోచరింప జేయును. ఆ చైతన్యానుభూతిని మాటలలో ప్రకటించిన, అది, సర్వవిధముల అనిర్వచనీయమగు ఒకానొక భావమునకు, మనస్సు కల్పించిన వికృతరూపమే యగును. తత్వవేత్తలు, గుప్తవిద్యా దురంధరులు (mystics), రహస్య విద్యావేత్తలు (occultists) ప్రేమకు నిర్వచనము చేయ పూనుకొని విఫలులైరి. అంతటివారు శక్తిహీనులైన విషయములో నేను విజయము సాధించగలనను దురభిమానము నాకు లేదు. కాని వారి నిర్వచనములలో నిరూపింప దలచిన దాని క్లిష్టతరమైన స్వరూపమును, వీలైనంత తేలిక పదములలో వివరించుటకు ప్రయత్నించెదను. నా మాటలకు లక్ష్యము మిమ్ము ఆ చేతనానుభవ జీవితమున కున్ముఖులుగ జేయుటయే. చిన్న పిల్లలను కూడ సజీవము, జాగృతము నయిన ఆ మార్గములో నడిపించ గలరని నా నమ్మకము.

ప్రేమ వస్తుతః, ఏకాత్మతానందము, ఐక్యానందమునందే ఆ ప్రేమ చరమాభివ్యక్తిని పొందును. ఈ రెండు లక్ష్యముల మధ్య విశ్వావిర్భావము యొక్కఅన్ని స్థితులు, అంతర్భూతములగును.

ఈ సృష్టియొక్క ఆరంభములో, ప్రేమ తన ఆవిర్భావముయొక్క పవిత్రతలో రెండు ప్రవాహములుగ ఆవిర్భవించినది. ఈ రెండును విభిన్న కేంద్రములలో బయలుదేరి, ఒకదాని నొకటి పూరించుకొనుచు, ఏకత్వము దిశగా సాగు మార్గములు, ఒక వైపున అది, ఆకర్షణయొక్క పరమశక్తిగను, రెండవ వైపున పరమోత్కృష్టమైన ఆత్మార్పణయొక్క అనివార్యమగు ఆవశ్యకతగను ఉన్నది. ఆదిలో సర్వజ్ఞుడైన పరమాత్మ నుండి, అజ్ఞానముచే నావరింపబడి జీవుడైన కారణమున సంకుచిత మొందినది. చైతన్యము నందేర్పడిన అగాధమును అంతరింప జేయు శక్తి ప్రేమకు మించి మరియొక దానికి లేదు.

ఏకత్వత్త్వము దేశకాలములలో విసిరివేయబడి (projected) యీ ప్రపంచము సృష్టింపబడినది. అదే తత్త్వము యీ సృష్టిని నాశనము చేయక, తనలోనికి తీసికొని రావలసి యున్నది. అందు నిమిత్తము ఏకత్వము యొక్క ఏకైక ప్రబల శక్తయైన ప్రేమతత్త్వము పొంగి ప్రవహించినది.

ఆ ప్రేమతత్త్వము అంధకారము, నిశ్చేతన చుట్టూ తిరుగుతూ ఉన్నది. అది తనను గాఢాంధకార గర్భములో విరజిమ్ముకొనినది. ఖంఖండములుగ చెసికొని నది. అప్పటినుండే మెలకువ, ఆరోహణము ఆరంభమైంది. నెమ్మది నెమ్మదిగా జడతత్త్వ సృష్టి దాని అనంత వికాసము ఆరంభమైంది. భ్రాంతిపూర్ణముగ, చీకటిగ భౌతిక, ప్రాణిక ప్రకృతి యందలి అన్ని ప్రేరణలతో కలిసిపోయి యున్నది ఆ ప్రేమతత్త్వము కాదా? మరియు, ప్రతిక్రియ వైపుకి, ప్రతి సామూహీకరణము వైపుకి ప్రేరేపించునది ఆ ప్రేమతత్త్వము కాదా? వృక్షప్రపంచమునందు ఇది స్పష్టముగా కన్పడుతుంది. వృక్ష, లత, గుల్మాదులలో ఎక్కువ వెలుతురు, ఎక్కువ గాలి, విశాలమైన ఆవరణము పొందుటకు దీని అవసరము ఎంతైనను గలదు, అటు లనే పుష్పములలో ఈ ప్రేమతత్త్వమే సౌందర్యము, పరిమళములతో ప్రస్ఫుటిత మవుతుంది.

ఇక జంతువులలో, ఆకలిదప్పుల వెనుకను, వ్యాపించ వలెనను బుద్ధి వెనుకను, ప్రతి వస్తువును తనదిగ చేసుకొన వలెనను ప్రవృత్తి వెనకను, స్వజాతీయోత్పత్తి వాంఛ (సంతానాభివృద్ధి వాంఛ) వెనుకను ఉన్నది యీ ప్రేమతత్త్వమే. సంగ్రహ ముగ చెప్పవలెనన, తెలిసిగాని, తెలియకగాని ప్రతి కోరిక వెనుక నున్నది ప్రేమ తత్త్వమే. ఉన్నత జాతులలో, స్త్రీజాతి తన బిడ్డలకై త్యాగబుద్ధితో చేయు సేవ లన్నిటి వెనుక నున్నది కూడ నిదియే. ఇది సహజముగ మనలను మానవజాతి విష యమును గురించిన పరిశీలనకు తీసికొని పోవును. విజయముతో విర్రవీగు మానసిక శక్తుల ఆగమనముతో ఈ ప్రేమసంసర్గము దాని ఉన్నత శిఖరముల నందుచున్నది. ఏలన, ఇక్కడ అది ఎరుక గలదై తన కార్యము లన్నియు బుద్ధిపూర్వకముగ జేయును, నిజమునకు, భౌతికాభివృద్ధికి ఇట్లు అవకాశము దొరకగనే, ప్రకృతి యీ ప్రేమతత్త్వము యొక్క మహోన్నత శక్తిని, ప్రజాభివృద్ధి యను సృష్టి కార్యముతో ముడిపెట్టి, దానిని వినియోగించినది. ఈ ముడి (సంబధము) అత్యంత సన్నిహితము, తాదాత్మ్యము పొందినది. దీనివలన మానవులలో ఈ సంతానాభివృద్ధి కార్యకలాపము, ప్రేమవ్యాపారము వేర్వేరు విషయములను విచక్షణ జ్ఞానము లుప్తమై పోయినది. వాటిని ఒకదానితో రెండవదానికి సంభంధము లేకుండ అనుభవించి వచ్చునను వివే కము గలవారు అతి స్వల్ప సంఖ్యాకులై యున్నారు. ఈ విధముగ ప్రేమతత్త్వము అధోగతికి దిగజారి, పశుస్వభావముగ దిగజారి పోయినది.

తదాది, ప్రకృతి ప్రక్రియలలో అనేకమైన క్లిష్ట సామూహిక సంఘటనల (సంఘీకరణముల) ద్వారా, దశలవారిగ క్రమేణ, అది పూర్వస్థితియగు ఏకత్వమునకై సమర్థవంతముగ స్థిరమైన సంకల్పముతో పని చేయుచున్నట్లు కనబడుచున్నది. ఇరువురు మానవులను కలిపి ఒక జంటగ ఏకము చేయుటకు, ప్రేమభావము నందలి శక్తిని వినియోగించి, మొదటి సాంఘిక వర్గమగు కుటుంబమునకు పునాదులు వేసి, వ్యక్తిగతమైన సంకుచితమగు అహంకారమును భేదించినది. ప్రకృతి మొదట ఇరువురను ఏకము చేసి, ఇరువురితో కూడిన వర్గాహంకారమును సృష్టించినది. వారికి సంతానము కలుగగా, వారితో కలిపి క్లిష్టమైన కుటుంబాహంకారమును రూపొందించినది. కొంత కాలమునకు అనేక కుటుంబవర్గము లేర్పాటు కాగా ఆ కుటుంబములలో, రక్తసంబంధము వ్యక్తి సంబంధముల మిశ్రములతో పెద్దవైన సంఘము లేర్పాటు అయ్యెను. అవి గోత్రములుగ, వంశములుగ, జాతులుగ, కులములుగ, వర్గములుగ రూపొందుచు, ఒక దేశముగ ఏర్పడినవి. ఇట్టి సంఘనిర్మాణ కార్యక్రమము ప్రపంచము నందంతట, భిన్నభిన్న స్థానములలో ఏకాకాలములో విస్తరించుచు చివరకు వివిధ జాతులుగ సంతరించుకొన్నది. ప్రకృతి మానవైక్యము సమకూర్చుటకు భౌతికముగ సత్యసమ్మతమగు పునాదులను వేయు ప్రయత్నములో, ఈ జాతులను కూడ సమ్మిళితము చేయును.

జనబాహుళ్యముయొక్క దృష్టిలో, ఈ కార్యక్రమ మంతయు, యాదృచ్ఛికముగ కనిపించ వచ్చును. వారికి సంపూర్ణమైన విశ్వప్రణాళిక గోచరముకాదు. వారి వారి స్వభావముల ననుసరించి, యీ సంఘటనలు శుభదాయకములని గాని, దుఃఖదాయకములని గాని భావించుచు, కొందరు సంతృప్తి అనుభవించు చుందురు. మరికొందరు అసంతృప్తిని అనుభవించు చుందురు.

సంతృప్తి నందువారిలో ఒకతెగ, ప్రకృతి విధానములకు పూర్తిగ కట్టుబడి యుందురు. వీరే ఆశావాదులు (optimists). వారికి చీకటిరాత్రు లుండట వలన, పగళ్లు ప్రకాశవంతముగ కనిపించును, ఛాయ లుండుట వలన రంగులు విస్పష్టమైన ప్రకాశముతో గనిపించును, దుఃఖముండుటచే సంతోషమునందొక తీవ్రమైన ఆప్యాయత గోచరించును, దుఃఖము ఉండుట వలన సుఖము నందొక రమ్యమైన ఆహ్లాదము ననుభవింతురు. రోగ ముండుట వలన ఆరోగ్యమున కొక విలువ కనబడు చుండును. తమ మిత్రుల మంచితనముయొక్క గణనీయతను గ్రహించుటకు శత్రువులుండుట

అవసరమని భావించునట్టి కొందరిని కూడ నే నెరుంగుదును. కాని వీరందరికి విధిగ కావలసినది, అతిమనోహరమైన లైంగిక వ్యాపారము, జీవితములో అనుభవింప తగినది మృష్టాన్న భోజనము అయి యున్నది. పుట్టిరి గనుక చచ్చుట సహజ మనియు, దీర్ఘకాలము బ్రతికిన భారమగు ననియు గనుక జీవితయాత్రకు మరణ మొక అంతమనియు భావింతురు.

సంగ్రహముగ చెప్పవలెనన, జరుగుచున్న జీవితముతో వీరు తృప్తి చెందుచు జీవితమున కొక లక్ష్యమున్నదని గాని, ఒక ప్రయోజన మున్నదను విషయమునుగాని తెలియనివారై, ఇతరుల బాధలను పట్టించుకొనక, అభివృద్ధి యందు ఆశ లేనివారై బ్రతుకుచుందురు.

ఇట్టి వారిని మార్చుటకు ప్రయత్నము చేయరాదు. అదియొక ఘోరమైన తప్పిదము కాగలదు. నీ మాటలు విను నంతటి దురదృష్టము వారికి సంభవించినచో వారు ప్రస్తుత మనుభవించుచున్న సామరస్యమును కోల్పోవుటయే గాక, జీవితములో ఎట్టి నూతన సామరస్యము కనుగొనలేక బాధపడుదురు. వారు ఆంతరిక జీవితమునకు సిద్ధముగ లేరు. కాని, వారు ప్రకృతియొక్క ప్రియమైన బిడ్డలు; ప్రకృతితో సన్నిహిత సంబంధములు కలిగి జీవింతురు. ఆ స్థితినుండి వారిని వ్యర్థముగ తొలగింపరాదు.

లోకములో సంతృప్తిగల మానవులలో పైవారికంటె కొంచెము తక్కువ తరగతికి చెందిన, అందరికంటె తక్కువ కాలము స్థిరమైన సంతోషముగల మరియొక వర్గము కలదు. వారి తృప్తి ప్రేమయొక్క మాయామోహ ప్రభావము వలన సంభవించినది. వ్యక్తి తన అహంకారముచే బంధితమై యున్న సంకుచిత పరిధిని నిరంతరము భగ్నము చేయుచుండును. ఆత్మసమర్పణము వలన నతడు స్వేచ్ఛావాయువులలో సంచరించును. తోటి మానవుని కొరకు గాని, తన కుటుంబము కొరకు గాని, దేశము కొరకు గాని, లేదా తాను నమ్మిన మతము కొరకు గాని, అహంకారముచే బంధింపబడిన సంకుచితత్వమును త్రెంచుకొని తాను చేపట్టిన కార్యమును నిర్వహించిన ప్రతి సమయములో స్వార్థమును విస్మరింప చేయు మహత్తరమైన ప్రేమతత్వముయొక్క ఆనందమును పూర్తిగ చవిచూచుచుండును. ఈ అనుభవమే అతనిని పరమాత్మ స్పర్శ నందిట్లు నూహింప జేయును. కాని, తరచు, ఈ భావము స్థిరమైదిరి గాక, క్షణికమై యుండును. ఏలన, మానవునిలో ప్రేమ అంకురించి నంతనే అహంకారముయొక్క అధఃప్రవృత్తులు దాని నావరించి నీచత్వములోనికి

దిగలాగు చుండును. అది, పరిశుద్ధముగ నుండగలిగినను, భగవంతునితో దాని సంస్పర్శ ఎక్కువ కాలము నిలువలేదు. ఏలన, ప్రేమకూడ భగవంతుని దివ్యగుణము లలో నొకటి మాత్రమే. మిగిలినవాటి వలెనే ఈ ప్రపంచములోనికిక దిగివచ్చినంతనే అనేక వికృతులకు లోనగుచున్నది.

సాధారణ మానవునకు, అనగా, ప్రకృతిచే వాని సహజమైన మామూలు పద్ధతిలో, పడుచుచు, లేచుచు భవిష్యత్తులో ఏకత్వమునకు గొనిపోబడు, మానవునకు, ఈ అనుభూతము లన్నియు మేలు చేయునవే, ప్రయోజనకారులే. కాని తొందరగ ముందుకుసాగి ఒక నూతనజాతిని అనగా, అతిమానస చేతనా సత్యమును పృథ్వీ తత్త్వములో అభివ్యక్తము చేయగల జాతిని సృష్టించ వలెనను ఆకాంక్ష గలవారిని, ఇవి సంతృప్తిపరచ లేవు. వారు ఇంతకంటె సూటియైనవియు, చురుకైనవియు నగు నూతన మార్గముల ననుసరించుటకు ఆకాంక్షింతురు. ఆ మార్గము వారిని సాధారణ మానవ ప్రకృతి బంధముల నుండియు, దాని అనంత గమనముల నుండియు విముక్తి నందించి, ఆధ్యాత్మిక పురోగమనములో పాల్గొనునట్లు చేయును. అతి విరళముగ లభించు ఆ విశిష్టాత్ములు, మానవుల మధ్య నెలకొను ప్రేమతత్త్వము — అది ఎంత పరిశుద్ధము సుందరము నైనను — పూర్తిగ నిరసించవలెను. ఏలన, అది భగవంతునితో ప్రత్యక్ష సంబంధమును త్రెంచివేయును., మానవులతో అది ఒక విధముగా అల్ప పరిధి మండలములను సృష్టించును.

దివ్యప్రేమ తత్త్వము నెరిగినవారికి మిగిలిన ప్రేమస్వరూపము లన్నియు, అహంకారము, అంధకారము, సంకుచితత్వములలో సమ్మిళితములై అస్పష్టముగ మాలిన్యభూయిష్టములై గోచరించును; అవి అధికారము కొరకును, స్వామిత్వము కొరకును, నిరంతరము సలుపు పోరాటమువలె, బేరమువలె కనిపించును. మానవులలో, శ్రేష్టమైనవారి యందు కూడ ఈ ప్రేమ, అపార్థములతో, ఉద్రిక్తలతో, రాపిళ్లతో, అర్థరాహిత్యముతో నిండి యుండును.

అంతేగాక, మనము దేనిని ప్రేమింతుమో తత్సదృశ రూపములోనికే పెరుగు దుమను విషయము అందరకును బాగుగ తెలిసినదే. కనుక నీవు పరమేశ్వరునివలె కావలెనని కోరుచో, ఆ పరమేశ్వరునే ప్రేమించుము. భగవంతునితో సాయుజ్య పారవశ్య మందుటలోని మాధుర్యమును, ఆనందమును, రుచిని మరిగినవారికి, మిగిలిన విషయములతో పోల్చి చూచినపుడు, అవి మిక్కిలి నిర్జీవములు, రసహీన

ములు, అల్పములుగ తోచును. ఈ పారవశ్యము నందుటకు చాల సునిశితమైన శిక్షణ కావలెను. దీనిని పొందుటకు, ఎన్ని కష్టములుగాని, ఎంతటి శ్రమగాని, ఎంత కాలముగాని గొప్పవి కానేరవు. ఏలన, ఈ ప్రేమానంద పారవశ్యము అభివ్యక్తు లన్నింటి కంటె అనిర్వచనీయమైన స్థితి.

ఈ అద్భుత స్థితినే మనము భూమిపై చరితార్థము చేయ వాంఛించు చున్నా ము. ఇదియే. భౌతిక ప్రపంచమును పరివర్తన మొనరించి దానిని భాగవత సత్త స్థిరమైన ఆవాసయోగ్య భూమిగ చేయగలదు. అప్పుడే పవిత్రమైన, సత్యమైన ప్రేమ, ఈ శరీరము నందవతరించును. అంతట ఈ శరీరము దానికి వేషముగగాని, ముసుగుగాగాని ఉండ నేరదు. మానవుని సాధనను అతి సరళము చేయుటకు స్పష్టముగ ననుభవించదగు ఘనిష్ఠతను కలిగించుటకు పరమేశ్వరుడు తన పరమోత్కృష్టమైన ప్రేమస్వరూప స్థితిలో మానవ స్వరూపముతో సమానమైన భౌతిక శరీరమును సృష్టించుకొన నాకాంక్షించెను. కాని, సదా జడపదార్థము యొక్క స్థూలస్వరూపములలో బంధింపబడుట వలన, ఆయన ఒక వికృత రూపమునే ప్రకటించు కొన గలిగెను. మానవుడు తన చైతన్యములో, శరీరములో ఒక అనివార్యమైన అభి వృద్ధి సాధించినపుడే భగవంతుడు తనయొక్క సంపూర్ణ సమృద్ధ రూపములో తనను అభివ్యక్తము చేసికొనగలడు. ఏలన, మానవుని అల్పత్వముతో నిండిన దంభము, మూర్ఖత్వముతో నిండిన అహంకారము, మానవ రూపములోనికి దిగివచ్చిన, ఆ దివ్యప్రేమను ఒక అశక్తతకును, పరాధీనతకు, ఆవశ్యకతకు ప్రతీకగ భావించి అపార్థము చేసికొనును.

అయినను, మానవునకు ఆదిలో అస్పష్టముగ తెలిసినను, క్రమక్రమముగ తాను పరిపూర్ణత దిశగా పురోగమించుచున్న కొలది, ప్రేమతత్వ మొక్కటే, సర్వ సంసార దుఃఖనివారక మగు జ్ఞానము అతనికి విస్పష్టమగును. అనిర్వచనీయమైన ఆనంద స్వరూపమగు ప్రేమతత్త్వ మొక్కటియే, ఈ విశ్వమును దహించుచున్న వియోగ బాధను తుడిచివేయ గలదు. ఏలన, పరమోత్కృష్టమైన తాదాత్మ్యానంద పరవశతలోనే ఈ సృష్టి, తన పరమ లక్ష్యమును, సంసిద్ధిని గుర్తించ గలదు.

అందువలన, దివ్యతత్త్వము, పదార్థమునందు రూపుదాల్చినచో, దానిని మరుగు పరచజాలని విధముగ భౌతిక పదార్థమును, ప్రకాశమానము, పరిశుద్ధము, పరిపూర్ణముగ పరివర్తన మొనరింప వలెను. దానికై చేయు, నెంతటి ప్రయత్న మైనను కష్టతరము

కాదు, ఎంతటి తపస్సును కఠోరము కాదు. అప్పుడు ఆ అద్భుత ప్రేమ తనను ఈ విశ్వములో అభివ్యక్తము చేసికొన గలదు. జీవితమును మధుర ఆనంద స్వర్గముగ పరివర్తింప జేయగల సామర్థ్యము ఈ దివ్యప్రేమకే గలదు.

ఇదియే పరమావధి, పరమ లక్ష్యము, ప్రయత్నము సాధించవలసిన మకుటాయమానగు తుది విజయము అని మీ రనవచ్చును. కాని, దీనిని సాధించుట కేమి జేయవలెను? ఏ మార్గము ననుసరించవలెను? ఆ మార్గములో మొదటి అడుగు ఎట్లు వేయవలెను?

మనము, భగవంతునితో వ్యక్తిగత సంబంధము నేర్పరచుకొనుటకు, అద్భుత ప్రతిభగల ప్రేమ, కలిగి యుండవలెనని నిర్ణయించితిమి. కనుక, మనము ఇతరులతో పెట్టుకొను సంబంధములో ప్రేమకు బదులు, అహంకార రహితమైన దయ, సుహృద్భావము, ప్రతిఫలముగాని, కృతజ్ఞతగాని, గుర్తింపుగాని అపేక్షించని సద్భావము కలిగి యుండవలెను. అది స్థిరము, అచంచలము, సంపూర్ణము అయి యుండవలెను. అది స్థిరము, అచంచలము, సంపూర్ణము అయి యుండవలెను. ఇతరులు ఏ విధముగ నీ యెడల ప్రవర్తించినను, నీవు ఎన్నడును ఉద్రేకమునకుగాని, ఉద్వేగములకుగాని లోను కారాదు. అట్టితరి పరమేశ్వరుని యందు నీకు పరిశుద్ధము, పవిత్రమైన ప్రేమ కలదు గనుక, అతడే విధముగ నిన్ను సమర్థించి ఇతరులకు నీ యెడల కలిగిన అపోహలను, దుర్భావములను తొలగించి రక్షించవలెనో, ఆ పరమేశ్వరుని నిర్ణయమునకే వదలివేయుము.

నీవు నీ సంతోషము, ఆనందములకై భగవంతుని మీదనే ఆధారపడి యుండుము. అతడే నీకు రక్షకుడని భావించి సేవింపుము. అతడున నిన్ను సర్వదుఃఖములందు నాదుకొనును, మార్గదర్శకుడై తోవ చూపును. ఎదురుదెబ్బలు తగిలి పడిపోయిన లేవనెత్తును. నీవు అలసి నిరాశ చెందిన, నిన్ను తన బలమైన ప్రేమమయ బాహువుల లోనికి తీసికొని తన మధురమైన దివ్యప్రేమతో ముంచి, అనునయించును.

ఈ సందర్భములో, సాధారణముగ కలుగు అపార్థమును తొలగించుటకై ఒక మాట చెప్పవలసి యున్నది. నేను వ్రాయుచున్న భాష యందలి యిబ్బందులు కారణముగ, దైవము గురించి చెప్పినప్పుడు, పుంలింగ రూపమునే వాడి యుంటిని. కాని నిజమునకు, నేను వివరించిన యథార్థ ప్రేమతత్త్వము, స్త్రీపుం భేదముల కతీతమైనది. మరియు, అది మానవ శరీరము లోనికి అవతరించినప్పుడు, స్త్రీ

పురుష భేదములేక, జరుగవలసిన కర్తవ్యము ననుసరించి యుండును.

సంగ్రహముగ, 'భావతపస్సు' అనగా భావావేశ పూరితములైన రాగబంధము లన్నిటిని, వాటి స్వభావ మెట్టిదైనను, అనగా వ్యక్తిగతమైనవిగాని, కుటుంబ సంబంధ మైనవిగాని, దేశసంబంధమైనవిగాని, లేదా మరెట్టి సంబంధము గలవైనను, పూర్తిగ విడనాడవలెను. ఏలన, పరాత్పర దివ్యతత్త్వము పట్ల నీ అనుబంధమును గొనిపోయి, పృథ్విపై అతీత మానవ సాక్షాత్కారమునకు సాధన మగును.

CWM 12:64-71 శ్రీమాత

అనువాదం: మానాప్రగడ శ్రీరాములు

సాధకు లందరూ ఒకరి నుంచి ఒకరు దూరంగా నుండాలి, ఒకరిపై నొకరు కారాలు మిరియాలు నూరుకొనేలా ఉండాలి అనేది ముందుగా అనాలోచితంగా ఏర్పడిన అభిప్రాయం. దానికి వశం కాకూడదు. యోగిక జీవన నియమం ఐకమత్యం గాని పోరాటం కాదు. ఈ అపోహ బహుశా నిర్వాణం జీవిత లక్ష్యంగా గతంలో భావించ బడిన నందున కలిగి వుండవచ్చు. ఇక్కడ లక్ష్యం దివ్యజీవన సాఫల్యత, జీవితంలో దైవత్వం సిద్ధింప జేసుకొనుట. అందుకు సంయోగం, ఏకత్వం అత్యావశ్యకాలు....

యోగం యొక్క ఆదర్శం సర్వం దైవంలోను, దైవం చుట్టూ కేంద్రీకరించ బడాలి అని. సాధకుల జీవితం ఆ పునాదులపై నిర్మాణం కావాలి. వారి వ్యక్తిగత సంబంధాలలో సైతం దైవమే కేంద్రం కావాలి. అదీ గాక, సంబంధాలన్నీ ప్రాణిక ప్రాతిపదకి నుండి ఆధ్యాత్మికత ప్రాతిపదికగా మారాలి. ప్రాణికం ఆధ్యాత్మికతకు ఒక విధమైన పరికరంగా మాత్రమే ఉండాలి. దాని అర్థం వ్యక్తుల మధ్య సంబంధాలు ఏ విధంగా నన్నా ఉండనీ. వాటి నుండి అసూయ, జగడం, ద్వేషం, అయిష్టత, వైరం మొదలగు ఇతర దుర్మార్గపు ప్రాణిక భావనలు తొలగింప బడాలి. ఎందుకనగా అవి ఆధ్యాత్మిక జీవన శైలిలో భాగం కాలేవు. అదే విధంగా అహంకారయుతమగు ప్రేమలు, స్నేహబంధాలు అంతం కావాలి. అహంకార దర్పం ప్రదర్శించడానికి మాత్రమే ప్రేమించబడే ప్రేమ ఏదైతే అహం దెబ్బతినగానే అసంతృప్తి చెంది ప్రేమించడం మానేస్తుందో లేక ద్వేషం, పగ సైతం పెంచుతుందో, అట్టి ప్రేమ కూడా అంతం కావాలి. ప్రేమ వెనుక ఆధారంగా ఒక వాస్తవమైన, సజీవమైన, శాశ్వతమైన ఏకత్వ భావన ఉండి తీరాలి. స్త్రీపురుష సంబంధాలలో సైతం కల్మషం అంతరించాలి.

అది ఆదర్శం కావాలి. అయితే దానిని సిద్ధింప జేసుకొనే మార్గాలు మనుషులను బట్టి మారవచ్చు. ఒక మార్గం కేవలం దైవాన్ని మాత్రమే అనుసరించడానికి సర్వాన్ని త్యజించడం. దాని అర్థం ప్రపంచం పైన గాని, జీవితం పైన గాని, అయిష్టతను పెంచుకో కూడదు. అది గాక వేరెవరి పైన కూడా అయిష్టతను పెంచుకో కూడదు, జీవితం పైన, లోకం పైన కూడా. దాని అర్థం ఒకరు ఏర్పరుచుకొన్న ప్రధాన లక్ష్యంలో వారు పూర్తిగా విలీనమై పోవడం. ఒక్కసారి అది సిద్ధించిందంటే ఇతర సంబంధా లన్నింటినీ నిజమైన పునాదులపై నిర్మించడం సులభమౌతుంది. ఇతరులతో హృదయపూర్వకమైన, ఆత్మీయమైన, ప్రాణప్రదమైన ఐక్యత సాధించటం సులభ మౌతుంది. ఆధ్యాత్మిక సత్యతలోను, దైవంతో సైతం కలిసిపోవడం సాధ్యపడుతుంది. వేరొక మార్గ మేమిటంటే ఒకరు తాము ప్రస్తుతమున్న స్థాయి నుండి, ప్రధానంగా దైవాన్ని ఆకాంక్షిస్తూ, మిగతా దానినంతా దైవాధీనం గావిస్తూ ముందుకు సాగడం. కానీ మిగతాదాని నంతా పూర్తిగా విస్మరించుటకు బదులు, ఏవైతే మార్పు చెందగలవో వాటిని క్రమక్రమంగా అభివృద్ధి పథంలో రూపాంతరీకరించాలి. అక్కర లేని విషయాలన్నీ — కలుషితములు, అసూయ, కోపం, అహంకారపూర్వక అభ్యర్థన లాంటివి అంతర్జీవి పవిత్రంగా ఎదిగినకొద్దీ రాలిపోతాయి. వాటి స్థానే, ఒక జీవాత్మ మరొక జీవాత్మతో ఏకమవడంతోను, దైవికమైన చట్రంలో సాగే సామాజిక జీవితంలో ఒకరితో ఒకరు బాధ్యతాయుతంగా కలవడంతో ఏర్పడే ఏకత్వము చోటు చేసుకుంటుంది.

చిత్తశుద్ధితోను, సంపూర్ణంగాను ఈ సమర్పణా మార్గాన్ని నీవు అనుసరించి నట్లయితే ప్రమాదం గాని, తీవ్రమైన కష్టంగాని వాటిల్లవు. మనఃపూర్వకంగా చేస్తున్నావా, లేదా అనేదే ప్రశ్న. మనఃపూర్వకంగా చేపట్టకపోతే యోగం ప్రారంభించ వద్దు. నీవు వ్యవహరించేది మానవ సంబంధిత వ్యవహారాలలోనైతే మోసానికి పాల్పడే అవకాశ ముంది. కానీ దైవసంబంధిత వ్యవహారాలలో నైనట్లయితే ఎక్కడ కూడా మోసానికి తావుండదు, నీ ఏకైక లక్ష్యం దైవాన్ని సిద్ధింప జేసుకోవడమే అయితే, దైవసంకల్పాను సారమే నీ కదలికలన్నీ నియంత్రింప బడితే, నీ అంతరంగంలో నిష్కపటంగా, దైవానికి ఉన్మీలనమై ఉన్నట్లయితే నీవు దివ్యపథంలో నిర్భయంగా సాగవచ్చు.

CWM 3:5

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

దైవం సర్వం చేయగలడు. ఒకరు తమను తాము దైవానికి ప్రగాఢ విశ్వాసంతో, గట్టి నమ్మకంతో సమర్పించుకో గలిగితే హృదయం, స్వభావం పరిశుద్ధ పరచబడు తుంది. అంతఃశ్చేతన జాగృత మౌతుంది, అడ్డుగా నున్న తెరలు తొలగి పోతాయి. ఒకేసారి ఆ విధంగా పూర్తిగా చేయలేక పోయినప్పటికీ, ఆ విధంగా ఎంత ఎక్కువగా అంత ఎక్కువగా అంతరంగంలో నుండి సహాయం, మార్గదర్శకం లభిస్తాయి, దైవంతో సంపర్కం, దైవానుభవం లోలోపల వృద్ధి చెందుతాయి. ప్రశ్నించే మనస్సు మొద్దుబారి చురుకుదనం సన్నగిల్లి, నమ్రత, సమర్పించు కోవాలనే సంకల్పం నీలో పెరిగినట్లయితే ఇది సంపూర్ణంగా సిద్ధిస్తుంది. అప్పుడు వేరొక బలంగాని, తపస్సుగాని అవసరం కావు, ఒక్క ఇది తప్ప.

CWSA 29;69

సమర్పణ ప్రక్రియ స్వయంగా ఒక తపస్సు. అంత మాత్రమే కాదు. అది ఒక ద్వి విధ తపోప్రక్రియ, సమర్పణను వృద్ధి చేస్తూ చిరకాలం కొనసాగుతుంది, సమర్పణ బాగా ఆరంభమై నప్పటికీ. కానీ దైవ సాన్నిధ్యాన్ని, దైవశక్తిని ఒకరు అతి తరచుగా అనుభూతి చెందే సమయ మొకటి ఆసన్న మౌతుంది, అప్పుడతడు అదే అంతా నెరవేరుస్తుందని అధికాధికంగా భావిస్తాడు — తత్కారణంగా బలీయమై కష్టాలు ఈ భావనను అస్థిరపరచ లేవు, ఇక వ్యక్తిగత ప్రయత్నం సైతం ఇకపై అవసర ముండదు, సాధ్యపడదు కూడ. అది స్వభావం పూర్తిగా దైవానికి పూర్తిగా హస్తగత మయిందనుటకు సంకేతం. కొందరున్నారు, వారు ఈ అనుభవం పొందక ముందే విశ్వాసంతో ఈ స్థితిని పొందుతారు. కానీ అందరూ ఈ స్థితిని మొదటి నుండి అనుభవించ లేరు. ఇక కొందరి విషయంలో అది ప్రమాదకరం అవుతంది. ఎందుకనగా వారు తమంతట తాము ఒక దుష్టశక్తి చేతిలో పడవచ్చు, దానిని దైవశక్తిగా పొరపాటు పడి. చాలా మందికి తపస్సు ద్వారా సమర్పణా స్థితికి ఎదగటం అవసరం.

CWSA 29:82

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

రెండు సంభావ్యత లున్నాయి. ఒకరు వ్యక్తిగత ప్రయత్నంతో పరిశుద్ధ మవడం. దీనికి అధిక సమయం పడుతుంది. వేరొకటి వడిగా పనిచేసే దైవానుగ్రహం యొక్క ప్రత్యక్ష జోక్యం ద్వారా. ఈ రెండవ ప్రక్రియకు సంపూర్ణ సమర్పణ, ఆత్మార్పణ అవసర మౌతాయి. అందుకోసం పూర్తిగా నిశ్చలంగా నుండగల మనస్సు కావాలి.

దానికి అండగా అడుగడుగునా అంటిపెట్టుకొని వుంటూ, కార్యాచరణ గావించగల దివ్యశక్తి అవసరం. ఈ రెండవ స్థితికి శ్రీరామకృష్ణ పరమహంస పేర్కొన్న పిల్లిపిల్ల వైఖరిని అనుసరించటం కష్టం. వారు చేసే పనుల్లో చురుకైన తమ ఆలోచననా సరళి కదలికలను, సంకల్పాన్ని అనుసరించుటకు అలవాటు పడ్డవారికి, వారి కార్యాచరణను ఆపి మానసికమైన ఆత్మార్పణలోని నిశ్చలతను పాటించడం చాలా కష్టం. దాని అర్థం వారు యోగం చేయలేరని గాని లేక ఆత్మసమర్పణ స్థాయిని చేరలేరని గాని కాదు. అయితే, పవిత్రీకరణ ద్వారా, ఆత్మార్పణ ద్వారా కార్యం నెరవేర్చడానికి చాలా కాలం తీసుకుంటుంది. అంతే కాని ఈ పని చేపట్టడానికి ఓర్పు, నిలకడగా నుండగలిగే పట్టుదల, దృఢ నిశ్చయం ఉండాలి.

CWSA 29:83 — శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

Statement about ownership and other particulars concerning
'AKHILA' AKHILA BHARATA PATRIKA Magazine

Form No. IV

(1) *Place of Publication*: Sri Aurobindo Society, 11, Saint Martin Street, Puducherry – 605 001; (2) *Periodicity of Publication*-Monthly; (3) *Printer's Name, Nationality, and Address*: Swadhin Chatterjee, Indian, Sri Aurobindo Ashram Press, Puducherry - 605002; (4) *Publisher's Name, Nationality, Address*: Pradeep Narang, Indian, Sri Aurobindo Society, 11, Saint Martin Street, Puducherry – 605 001; (5.) *Editor's Name, Nationality, Address*: A. Kailasapathi, Indian, Plot No. 25, Door No. 5-7-23, B.N. Reddy Colony, Behind Vanasthalipuram, R. R. District, Hyderabad – 500070, Telangana; (6) *Names and addresses of individuals who own the Newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital*: Sri Aurobindo Society, No. 11, Saint Martin Street, Puducherry – 605 001

I, Pradeep Narang hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

1 March 2018

(Sd) Pradeep Narang
Signature of Publisher